

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛИПНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 29 VOL. CXIV FRIDAY, JULY 20, 2007 No. 29

Вперше на Союзівці: фестиваль кіномистецтва і культури

Танець „Привіт" у виконанні школи ім. Роми Прийми-Богачевської.

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк, - 11-15 липня на Союзівці, оселі відпочинку Українського Народного Союзу, відбувся перший фестиваль кіномистецтва і культури, в якому взяли участь провідні артисти України і діяспори, Український кіноклюб в Колюмбійському університеті, численні творчі спілки. Організувала свято Українська Народна Фундація УНСоюзу для „Союзівки–Фундації Спадщина". Координатором фестивалю був управитель Союзівки Нестор Паславський. На фестивалі побував редактор „Свободи" Левко Хмельковський. Репортаж і світлини його подаємо в цьому числі.

У перший день фестивалю гості ще могли поставити свої авта біля готелів, а на другий день людей стало так багато, що для авт було відведено футбольне поле під горою, але з нього постійно курсували „авточовники", тож пішки ходили тільки любителі лісових прогулянок.

Спершу на шляху був великий мистецький ярмарок, де можна було придбати геть усе – від музичних записів до олійних картин. Довкруж розташувалися різні кухні, які годували, поїли, насолоджували...

Провідною подією став кінофестиваль у „Веселці", на якому директор програм кінофестивалю д-р Юрій Шевчук розповів:

– Ідея кінофестивалю народилася з бажання дати новий імпульс Союзівці, додати до фестивалю культури якийсь новий вимір. І кіно логічно до цього надавалося. Наш Український кіноклюб існує для того, щоб популяризувати українські фільми в Америці, тому ми дуже швидко домовилися з управителем Союзівки Нестором Паславським. Свою ідею запропонувала директор кінофестивалю Христина Котляр, яка вже давно бере участь у праці нашого кіноклюбу, слухала мій кіно-курс з історії української кінематографії, який я вперше прочитав минулої весни в Колюмбійському університеті. Я запропонував програму, яка представляла клясику і сучасну кінематографію, яка виграє нагороди на найпрестижніших кінофестивалях світу, але про це мало хто знає. Це молоді мистці – Тарас Томенко, Олена Фетисова, Олександер Шмигун, Степан Коваль, Ігор Стрембицький, які вже мають визнання у в світі. Поряд з цим я хотів також показати українську клясику, тому ми включили до програми фільм „За двома зайцями". Ми цей фільм показали з великим успіхом. Провідним у програмі був фільм „Зона", який ми показували в Колюмбійському університеті. Це була американська прем'єра з серії „Україна – погляд з Заходу". Ми показали зворушливий фільм еспанського кінодокументаліста Карлоса Родріґеса та Асун Ласарте про Чорнобиль. На Союзівці їх приймали з величезним ентузіязмом, вони ледь від зворушення не плакали. Ми намагаємося максимально допомогти молодим талантам, тому запросили українських кінематографістів, які навчаються в американських кіношколах. Вони теж представили свої фільми. Серед них – киянка Леся Калинська, надзвичайно талановита мисткиня. Фестиваль був наздвичайно цікавий і публіка захоплена. Мене це дуже підбудовує. Я радий, що перший крок віщує добре майбутнє.

Я теж дивився фільми Лесі Калинської, які вона творить у спідружності з грузинськими кіномистцями. Особливо зворушила стрічка про двох повітроплавців – старого грузина і

(*Закінчення на стор.* 11)

Біля головного будинку Союзівки зустрілися (зліва): Оля і Тарас Гунчаки, Наталка Сергеєва і Постійний представник України в ООН, Посол Юрій Сергеєв, Стефан Качарай, Рома Лісович.

Хемічна катастрофа на Львівщині

Гасіння пожежі на залізниці у Львівській обл. Фото: УНІАН

ЛЬВІВ. – У понеділок, 16 липня, у Бузькому районі на Львівщині, зійшли з рейок і перекинулися 15 цистерн з жовтим фосфором товарного потягу (всього у складі потягу було 58 вагонів). Цистерни слідували з Казахстану до Польщі. Через витікання фосфору з однієї цистерни сталося самозаймання шести інших. Пожежу було ліквідовано. Під час гасіння пожежі утворилася хмара з продуктів горіння (зона ураження становила близько 90 кв. км.). У зоні ураження опинилося 14 населених пунктів Бузького району, де проживає 11 тис. осіб, а також окремі території Радехівського і Бродівського районів. До лікарень звернулося 19 осіб. Із шести населених пунктів Бузького району тимчасово відселено близько 800 мешканців. Госпіталізовано 14 постраждалих.

„Неможливо було передбачити цю техногенну катастрофу, – заявив віце-прем'єр Олександер Кузьмук, який очолив групу з ліквідації наслідків катастрофи. Він зазначив, що ці події могли б стати „другим Чорнобилем". Смертельна доза жовтого фосфору становить десяту долю грама. Отруєння вражає кістки, кістковий мозок. Фосфор застосовують у виготовленні мінеральних добрив, а також для так званих фосфорних бомб.

17 липня Міністерство охорони здоров'я заявило, що не бачить загрози для населення в районі аварії на Львівщині. Хмару, яка утворилася внаслідок горіння фосфору, вітром було віднесено від поселень у бік лісу. Фахівці оглянули й опитали 5 тис. місцевих жителів, і не виявили симптомів отруєння. В евакуації людей потреби немає. (УНІАН).

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Чи перепоховають Є. Коновальця в Україні?

КИЇВ. — Державна міжвідомча комісія зі справ увічнення пам'яті жертв війни доручила Міністерству закордонних справ розглянути можливість продовження терміну оренди могильної ділянки в Ротердамі (Голяндія), де поховано провідника Проводу Українських Націоналістів Євгена Коновальця. Про це 13 липня заявив голова комісії, віце-прем'єр-міністер Дмитро Табачник під час її засідання. Проблему з продовженням оренди потрібно вирішити негайно, тому що завершується її термін. За підрахунками МЗС, продовження оренди обійдеться значно дешевше, ніж перепоховання Є. Коновальця в Україні. Зокрема продовження терміну оренди на 10 років коштуватиме приблизно тисячу евро, а в разі перепоховання витрати перевищать 6 тис. евро. Раніше з ініціятивою перепоховати провідника ОУН в Україні виступала Львівська обласна державна адміністрація, а Конґрес Українських Націоналістів звертався до Київської міської державної адміністрації з проханням установити у столиці пам'ятник Є. Коновальцеві, а також назвати вулицю на його честь. (*„Львівська газета"*)

Президент домовився з підприємцями

КИЇВ. — Віктор Ющенко й представники великого підприємництва домовилися про співробітництво для забезпечення стабільного розвитку економіки й сприяння розвиткові підприємництва. Президент В. Ющенко зустрівся з представниками великого підприємництва 4 липня і виступив за відокремлення підприємництва від політики. Президент й підприємці домовилися зустрічатися щокварталу. В. Ющенко й підприємці домовилися про проведення низки заходів для поліпшення економічної ситуації в Україні, зокрема у податковій сфері домовилися прийняти Податковий кодекс, що повинен забезпечити зниження ставки податку на додану вартість (ПДВ) до 17 відс., введення інвестиційно-іноваційного податкового кредиту, механізмів спрощеного відшкодування ПДВ для великих експортерів й інвесторів, податкових стимулів енерґозбереження та ін. У сфері соціяльних податків вони домовилися про зменшення навантаження на фонд оплати праці, введення єдиного соціяльного внеску на загальнообов'язкове державне соціяльне страхування. *(Радіо „Свобода")*

В Україні – високий рівень смертности серед чоловіків

КИЇВ. — Чоловіче населення в Україні зменшується значно швидше, ніж жіноче. За даними демографів, смертність серед українських чоловіків у п'ятьшість разів вища, ніж серед жінок. Вчені кажуть, що такими темпами чоловіки вмирали хібащо під час війни. В середньому чоловіки живуть майже на 12 років менше за жінок. Тривалість життя в Україні серед чоловіків в середньому становить 62 роки, серед жінок – 73. „Якщо і так далі йтиме, то матимемо суто жіночу країну", – прогнозує Борис Ворник, представник Фонду народонаселення Організації Об'єднаних Націй в Україні, який був замовником дослідження. Серед головних причин високої смертности серед чоловіків – їхній спосіб життя, хвороби та гірша адаптованість до економічних та соціяльних умов. За даними представника Інституту демографії Олени Макарової, від травм в Україні помирає близько чверти чоловіків. На другому місці – хвороби, інфекційні та паразитарні, а також ті, що спричинені вживанням алкоголю. Загалом, Україна посідає одне з останніх місць за тривалістю життя в Европі. Українці переважно не доживають до пенсії. Також тут один з найнижчих рівнів народжуваності. Зараз українці народжують в середньому не більше однієї дитини. А для того, щоб відновлювати кількість населення хоча б на тому ж рівні, що зараз, потрібно, аби кожна родина мала двоє-троє дітей. Однак, науковці кажуть, що покращити демографічну ситуацію в країні за рахунок зростання народжуваности не вдасться – лише завдяки покращенню якости життя. Зараз в Україні щороку помирає 400 тис. осіб. І якщо населення зменшуватиметься такими темпами, до 2050 року населення в Україні, за даними українських демографів, становитиме близько 35 мільйонів. (*ББС*)

Реґіонали відмовились слухати Гимн України

ХАРКІВ. — Фракція Партії Реґіонів у Київській районній раді Харкова, а також фракція Бльоку Наталії Вітренко, 12 липня проголосувала проти того, щоб у залі лунав Гимн України. За пропозицією голови фракції БЮТ Станіслава Стасевського, 16 депутатів від БЮТ, „Нашої України" та „Віче" на знак протесту покинули сесію. Коментуючи подію, член фракції БЮТ Віталій Мірошников сказав, що це не перша спроба опозиції розпочинати і завершувати сесії районної ради державним символом. „Протягом цього року ми кілька разів намагалися внести до порядку денного це питання, але депутати від Партії Реґіонів були проти, і ось перший раз нам це вдалося винести на обговорення сесії – результат ви побачили", – сказав В. Мірошников. Він зазначив, що його однодумці не полишать намірів домогтися свого. „На наступні сесії, – сказав він, – ми будемо приносити програвач для виконання Гимну. Ми вважаємо, – наголосив при цьому він, – що багатьом депутатам корисно нагадувати, у якій державі вони живуть". *(УНІАН)*

Українських жінок не допускають до влади

КИЇВ. — За даними Державного комітету статистики України, в 2006 році серед вищих державних службовців першої категорії жінок було тільки 14 відс., повідомила 11 липня заступник голови Держкомстату Наталія Власенко. До першої категорії держслужбовців належать зокрема голови державних комітетів, голови інших центральних органів виконавчої влади при Кабінеті міністрів, представники Президента України в реґіонах, перші заступники міністрів, а також голів держкомітетів, які входять в уряд, керівники Секретаріяту Президента, секретаріяту Верховної Ради. Вона повідомила, що за даними ЦВК, у 2006 році серед кандидатів у народні депутати України було зареєстровано всього 19 відс. жінок, а у складі Верховної Ради України – тільки 8 відс. жінок. Н. Власенко відзначила, що економічна активність чоловіків і жінок майже однакова. Вона сказала, що спостерігається велика кількість випадків, коли в рамках однієї професійної групи жінки посідають менш престижні і менш оплачувані посади. У фінансовій сфері в 2006 році жінки одержували 1 тис. 784 грн., а чоловіки – 2 тис. 645 грн., у сфері освіти жінки одержували – 771 грн., чоловіки – 920 грн., у галузі охорони здоров'я відповідно – 642 і 731 грн. За її даними, у жінок вищий освітній рівень, у той же час чоловіки активніші в науці. Вона відзначила, що серед 12,488 докторів наук тільки 2,318 жінок, а серед 1,569 академіків тільки 112 жінок, серед 674 членів-кореспондентів 60 жінок, а серед 7,271 професора є 1,173 жінки. *(„День")*

Україна дозволяє в'їзд російським 'персонам нон-ґрата'

КИЇВ. — Українська сторона 9 липня вирішила скасувати рішення про недопуск на свою територію громадян Росії, яким раніше заборонили в'їзд до держави, – йдеться в спільній заяві Служби безпеки України (СБУ) та Міністерства закордонних справ України (МЗСУ). Раніше президенти Віктор Ющенко та Володимир Путін домовились скасувати практику оголошення персонами нон-ґрата громадян обох країн. Питання щодо списків таких громадян загострилось по тому, як в Україну не впустили російського політолога Олександра Дугіна, а до Росії – радника президента України Миколи Жулинського. Володимир Жириновський, Костянтин Затулін, Кирило Фролов, Едуард Лимонов – це деякі з російських політиків, яким українська влада закидала розпалювання національної ворожнечі і скандальні висловлювання яких призвели до надання їм статусу „осіб, небажаних для перебування в Україні". СБУ ствердила, що діяльність та висловлювання цих людей створюють умови для протиправних проявів і також наголошувала, що російські політики і політологи не мають жодних повноважень, аби коментувати зовнішню політику України, а тим паче висловлюватися щодо її територіяльної цілісности. Росіяни відкидали такі заяви, називаючи це політичними репресіями. На думку російського політолога К. Фролова, українська влада не може пробачити йому слова про „перетворення України на антиросійську державу". МЗС Росії трактувало заборону як недружні акти, а російський посол Віктор Чорномирдін заявляв, що заборона на в'їзд українських громадян, зокрема М. Жулинського, здійснювалась у відповідь на подібні кроки з української сторони. В інтересах розвитку українсько-російських взаємин, Київ вирішив припинити цю практику. Українська влада водночас наголошує, що коли російські громадяни, колишні персони нон-ґрата, будуть перетинати державний кордон України, їх будуть офіційно попереджати про неприпустимість скоєння в подальшому дій на шкоду національним інтересам України. У випадку нехтування таким попередженням, цих громадян буде негайно видворено з України із застосуванням відповідних санкцій. *(ББС)*

Знайшли найбільший скарб за часи незалежної України

ФЕОДОСІЯ. — В районі Феодосії (Крим) знайдено найбільший скарб в історії незалежної України: понад 10 тис. монет часів кримського ханства, повідомив 13 липня директор музею Феодосії грошей Олександер Олещук. Скарб було знайдено випадково в глеку (у вигляді чайника), на невеликій глибині в лісі на горі Тепе-Оба. „Це найбільший скарб в історії незалежної України. Раніше найбільшим скарбом вважався також кримський скарб, знайдений на Чуфут-Кале (район Бахчисараю). Тоді було знайдено 4 тис. 250 монет". Знайдений скарб дістане назву „Скарб Феодосії" та зберігатиметься в музеї грошей у Феодосії. Музей грошей відкрився в серпні 2003 року. Діяльність музею грошей спрямовано на вивчення і популяризацію монетної справи. У музеї представлено унікальну експозицію: гроші, викарбувані і віддруковані у Феодосії з античних часів до наших днів; гроші, які були в обігу на території України і Криму впродовж двох тисячоліть. Крім того, в музеї є інформація про історію банківської справи світу, на прикладі Феодосії, де банківська справа зародилася ще в античний період. *(УНІАН)*

В. Ющенко лікується, Б. Березовський звинувачує

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко відвідав до Швайцарію з метою лікування, пов'язаного з наслідками його отруєння під час президентської кампанії 2004 року. Секретаріят Президента зазначив, що йдеться про продовження дворічної програми виведення з організму діґоксину. Тим часом опальний російський олігарх Борис Березовський під час телемосту „Лондон-Київ" 12 липня заявив, що сліди отруєння В. Ющенка ведуть туди ж, куди сліди отруєння померлого колишнього офіцера ФСБ Олександра Литвиненка. Б. Березовський заявив, що в разі, якщо В. Ющенко не назве імен причетних до його отруєння, є люди, які зроблять це замість нього. „Я знаю багато подробиць, які стосуються цього отруєння. Я знаю, що діґоксин був вироблений в Росії. Я говорив, що в В. Ющенка немає достатньо волі, аби покарати тих, хто хотів його отруїти. Безумовно, я не називатиму точних адрес. Але я можу запевнити, що якщо він цього не зробить, є люди, які готові це зробити. Я маю на увазі й нашу організацію, яка зацікавлена в тому, аби отруєння Президента України було розкрито". *(ББС)*

НА ТЕМИ ДНЯ

Москва – у своїй ролі...

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Знавці міжнародної політики в Америці й Европі в пресових оглядах подій все частіше повторюють термін, який, здавалося, назавжди відійшов до історії нещасливого XX сторіччя: „холодна війна". І знову між Заходом і Сходом, знову, зокрема і особливо – між США і Росією. В чому справа? Хто перший повернувся в минуле і хто розраховує на перемогу в цій непевній і мало зрозумілій війні?

Ліберальні автори знаходять арґументи, щоб поставити обидві сторони на одну дошку: мовляв, войовнича загонистість Володимира Путіна випливає з войовничої загонистости Джорджа Буша. Бо спочатку господар Кремля мав нібито добрі інтенції. Є фактом, що Росія першою підтримала Америку після 11 вересня 2001 року, навіть після вторгнення західніх союзницьких військ в Ірак Москва провадила спокійний діялог з Вашінґтоном. Натомість Дж. Буш, кажуть московські оглядачі, весь час намагається звузити коло російських зовнішньополітичних інтересів, відмовити Росії в її „законному праві" вирішальним чином впливати на весь пострадянський простір.

Однак, сам цей простір вельми сумнівається в законності такого „права" і, цілком логічно, шукає способів запевнення своєї незалежности від Москви. Прибалтика вже знайшла, повернувшись у західньоевропейськеспівтовариство, як до рідного дому. Україні тяжче з багатьох причин, але найперша – ця: вона занадто велика і потенційно сильна, щоб Росія дозволила їй опинитися в НАТО. Ось чому в кожній новій незгоді між Москвою і Вашінґтоном слід вбачати незриму присутність українського питання.

Оголилося воно до очевидности у зв'язку з пляном США розташувати в Польщі і Чехії елементи протиракетної оборони. В. Путін негайно вистромив роги, зваживши на відверто реваншистську риторику під час виступу на недавній міжнародній конференції в Мюнхені. Але налякати – це лише половина традиційної московської гри. Друга половина – обдурити, перехитрити. І В. Путін пропонує Дж. Бушеві зовні ефектний шлях до примирення: США відмовляються від свого пляну щодо Польщі і Чехії, а Росія віддає американцям у користування свою протиракетну систему в Азербайджані.

Поки Дж. Буш думає, В. Путін знов вдається до шантажу: Росія збирається вийти з Договору про обмеження звичайних збройних сил в Европі. І вийде, якщо США не приймуть Путінової пропозиції. А США не приймуть, оскільки російська система, по-перше, безнадійно застаріла, а по-друге, стоїть на чужій, неросійській території. На поверхні ж російської пропаґанди буде акцентовано висновок: Росія знову виказує чудеса миролюбности, а США хочуть виступати в ролі світового жандарма.

Якщо ж США вмовлять росіян залишитися у згаданому Договорі, то чимось чи кимось змушені будуть заплатити за це. Швидше за все – інтересами України, її національною безпекою. Це, наприклад, припускає – але не вважає! – британський зовнішньополітичний експерт Джеймс Шер. Ось довша цитата з його свіжої статті в київському „Дзеркалі тижня" (ч. 27, 14-20 липня ц. р.):

„Стосунки Джорджа Буша-молодшого з Путіним відродили міт, а точніше страх стосовно того, що хитрий російський президент з легкістю переграє свого довірливого американського колеґу. Що ж до України, то тут знову прокинулися побоювання, що американські президенти не зможуть втриматися від спокуси вирішувати свої проблеми за її рахунок. Коли Буш 2001 року назвав Путіна „чесною людиною, котра заслуговує на довіру" і котра, як він сказав, „зазирнула йому в душу", він змусив добряче похвилюватися не лише українців, а й власний уряд і добру половину світової спільноти. Але коли він повторив майже те ж саме під час зустрічі в Кеннебанкпорті шість років по тому, цього майже ніхто не помітив. Цікаво, чому? А тому, що коли мова зайшла про принципові розбіжності між Кремлем і Вашінґтоном — а саме про розширення НАТО, про взаємини НАТО і США з Україною та Грузією, про систему протиракетної оборони і про зв'язок між ратифікацією Договору про звичайні збройні сили в Европі і виконанням Росією своїх зобов'язань, узятих під час стамбульського саміту ОБСЕ, — Буш ні в чому не поступився, оскільки важко програти тому, хто відмовляється робити хід... Аби Америка не забувала про те, чим вона ризикує, путінський „яструб" Сергій Іванов погрожує розмістити на території Калінінградської области оперативно-тактичні ракети „Іскандер" у разі, якщо ці „історичні та прогресивні" пропозиції буде відкинуто. Президент Росії чудово розуміє, що такі ініціятиви й погрози, котрі, до речі, стали цілковитою несподіванкою для всіх країн НАТО, не зможуть змусити Буша дати задній хід і згорнути програму протиракетної оборони. Але якщо Путіну вдасться провести через Раду „Росія-НАТО" рішення, котре на певний час заморозить цю програму, то в наступного президента США, якщо це буде представник Демократичної партії, з'являться технічні й політичні можливості для того, щоб американська система ПРО в Европі не з'явилася. А якщо врахувати те, що вирішити проблему так, як запропонував Путін, неможливо в принципі, та ще й із допомогою ображеного НАТО (а це не можна сприймати інакше, як образу), то контрольований демократами Конгрес може спробувати урізати фінансування програми ще до того, як на зміну Бушеві прийде президент-демократ. Чи буде взято до уваги арґументи технічного характеру на кшталт характеристик РЛС або балістичних ракет-перехоплювачів? Цілком можливо, що так, але все одно майбутнє цієї програми вже виглядає не таким безхмарним, яким воно здавалося всього кілька тижнів тому...".

Що торг між Москвою і Вашінґтоном стосується передусім України, росіяни й не приховують. Близький до Кремля політичний аналітик Олексій Пушков пише в „The National Interest" (21 травня ц. р.): „Чи варто Америці ризикувати партнерством з Росією заради того, щоб ледве не силою тягнути в НАТО Україну?".

То чи можемо ми, українці, бути байдужими щодо того, хто буде наступним президентом США і якими очима він подивиться на Україну – як на „пострадянський простір" чи як на країну з невід'ємним правом на суверенність і національну безпеку?

Петро Часто

Участь США у військових навчаннях „Сі Бріз 2007"

КИЇВ. — США – одна з 13 країн, які беруть участь у найбільших у цьому році багатонаціональних військово-морських навчаннях у Чорному морі, що відбуваються 9-22 липня. Господарем навчань „Сі бріз" щорічно виступають ВМС України. Метою навчань є зміцнення безпеки у Чорному морі шляхом покращення взаємодії і співробітництва між партнерами у цьому реґіоні. Керує навчаннями віце-адмірал ВМС України Віктор Максимов. Капітан ВМС США Чип Волтер, який командує американськими силами, що беруть участь у навчаннях, сказав: „Під час цих навчань моряки у буквальному сенсі ступатимуть на палуби кораблів країн-партнерів під час походу і ознайомлюватимуться з оперативними процедурами і практикою інших фльот. Коли вони зустрічатимуться у майбутньому для проведення спільних миротворчих чи гуманітарних акцій або для протидії незаконному переправленню зброї, наркотиків, торгівлі людьми у цьому реґіоні, вони краще вмітимуть працювати одне з одним".

Американські сили, що беруть участь у навчаннях „Сі бріз 2007", включають ракетоносний есмінець „Доналд Кук", який базується у порті Норфолк, штат Вірджінія, і представників штабу Шостої фльоти США. Крім того, будуть задіяні американські морські піхотинці з роти, що базується у Лос-Аламосі, Ню-Мексико, та з 23-го полку морської піхоти, що базується в Енсіно, Каліфорнія, а також моряки 4-го медичного батальйону з Сан-Дієґо. Загальна кількість американських військових, які братимуть участь у навчаннях, включаючи корабельний екіпаж, складатиме приблизно 725 осіб. У цих навчаннях „Сі бріз" беруть участь: Україна (господар), Азербайджан, Вірменія, Греція, Грузія, Канада, Латвія, Македонія, Молдова, Німеччина, Румунія, США та Туреччина. *(Посольство США в Україні)*

Патріярх УПЦ КП Філарет закликає до незалежности

КИЇВ. — Патріярх Київський і всієї Руси–України Філарет закликає створити Соборну Помісну Українську Православну Церкву, незалежну від Москви та Константинополя. Про це він заявив у суботу, 7 липня, перед мирянами Хрестовоздвиженського монастиря „Манявський скит" у селі Манява Богородчанського району Івано-Франківської області.

„Наша Церква, Православна, сьогодні розділена, – сказав Патріярх Філарет. – І це велика проблема не тільки для великої Православної Української Церкви. Це, насамперед, велика проблема для нашої держави. Бо держава, у якій духовні основи зруйновані (я маю на увазі розділену Православну Церкву), довго існувати не може". За його словами, „сьогодні завданням і держави, і Церкви – є утворити одну Православну Церкву – помісну, незалежну ні від Москви, ні від Константинополя". Він вважає, що „тоді наше суспільство буде консолідованим. І цей духовний фундамент дасть можливість нашій молодій Українській державі впевнено йти в майбутнє".

„Бог дарував нам як дар незалежність, і тому ми повинні дякувати Йому за це і користуватись цим дорогоцінним даром, – сказав Патріярх Філарет. – Утворивши єдину Помісну Православну Церкву, ми зміцнимо нашу Українську державу. І нам буде усім краще жити на цій благодатній українській землі". *(УНІАН)*

Вояки морської піхоти ВМС США під час навчань на полігоні „Широкий лан" біля Миколаєва 14 липня. *Фото: УНІАН*

АМЕРИКА І СВІТ

Республіканці тиснуть на Дж. Буша щодо Іраку

ВАШІНҐТОН. — Два провідні політики з Республіканської партії закликали Президента США Джорджа Буша скласти плян можливого виведення американського війська з Іраку. Сенатори-республіканці Ричард Луґар та Джон Ворнер хочуть домогтися, аби військова і дипломатична політика США була готовою до можливих змін. Вони також пропонують, аби американські військові в Іраку зосереджувалися більше на боротьбі з повстанцями та охороні кордонів, ніж запобіганню насильству на міжрелігійному ґрунті. 12 липня Палата Представників американського Конґресу проголосувала за виведення вояків США з Іраку до квітня 2008 року. Голосів „за" було 223, „проти" – 201. Президент Дж. Буш заявив, що такі дії без покращення безпеки в Іраку призвели б до катастрофічних наслідків. Палата, яку контролюють демократи, вже втретє ухвалює графік виведення американських вояків. Один з попередніх таких законопроєктів не пройшов голосування в Сенаті, а на інший Дж. Буш наклав вето. *(ББС)*

У Сан-Павло розбився літак

САН-ПАВЛО, Бразилія. — Пасажирський літак, розбився 17 липня під час приземлення у Сан-Павло на летовищі Конґоняс. Літак „Аеробус-320" бразилійської авіокомпанії „ТАМ" виїхав зі злітно-приземлюючої смуги і в’їхав на одну з жвавих вулиць міста, після чого в’їхав у склад з пальним. Бразилійські інформаційні аґенції повідомляють про 200 загиблих і не виключають, що ця цифра буде більшою. Президент Бразилії Луїс Інасіо Лула да Сілва 18 липня оголосив триденну жалобу у зв’язку з катастрофою. У зв’язку з трагедією летовище Конґоняс було закрито, лети з нього передані в інші летовища Сан-Павла. (ББС, УНІАН)

Велика Британія призупиняє переговори з Москвою

ЛОНДОН. — Велика Британія висилає чотирьох російських дипломатів і призупиняє переговори з Москвою з низки питань. Така відповідь офіційного Лондону на відмову видати Андрія Лугового – головного підозрюваного у справі вбивства колишнього офіцера спецслужб Олександра Литвиненка, заявив у британському парляменті 16 липня міністер закордонних справ Дейвид Мілібенд. Серед заходів, про які Велика Британія оголосила 16 липня, – також призупинення переговорів про полегшення візового режиму з Росією. За словами міністра Д. Мілібенда, у Великої Британії немає вибору, вона повинна шукати вихід з ситуації, що склалася. „Росія має повне право бути повноцінним і поважним членом світової спільноти, але це право також накладає і певні зобов’язання", – наголосив керівник британського МЗС. О. Литвиненко помер у Лондоні в листопаді минулого року від отруєння радіоактивним полонієм. Того дня, коли його отруїли, він зустрічався з А. Луговим. Сам А. Луговий, колишній офіцер ФСБ, називає звинувачення проти нього політично зфабрикованими. *(Радіо „Свобода")*

Японію протягом кількох годин вразили два землетруси

ТОКІО. — Японію 16 липня вразили два землетруси – з проміжком у кілька годин. У висліді першого було пошкоджено Касівадзакі-Каріва, одну з найбільших у світі атомних станцій, що спричинило до витоку з реактора в море води, що містила радіоактивні речовини. Однак, офіційні особи запевняють, що витік був незначний і не заподіяв шкоди довкіллю. Епіцентр землетрусу, силою майже сім балів за шкалою Ріхтера, знаходився на північному заході Японії. Сім осіб загинули і сотні поранені. Ще 2 тис. осіб евакуювали. Через кілька годин другий землетрус вразив західнє узбережжя Японії. Десятки тисяч лишаються без електрики та води. Очевидці розповідають, що сила поштовхів була такою, що навіть розхитувалися хмаросяги у Токіо, який знаходиться за 200 кілометрів від епіцентру землетрусу в Японському морі. Стихія зруйнувала сотні дерев’яних будинків у місті Касівадзакі на узбережжі моря. Населення узбережжя Японського моря попередили про загрозу цунамі. *(Радіо „Свобода", ББС)*

Північна Корея вимкнула реактор у Йонбені

ПХЕНЬЯН, Північна Корея. — Міжнародне аґентство з атомної енергії (МАҐАТЕ) підтверджує вимкнення Північною Кореєю реактора в Йонбені, потужності якого могли використовуватися для виробництва атомної зброї. Про це 16 липня повідомив керівник МАҐАТЕ Мохамед Ель Барадей. КНДР заявила про вимкнення реактора ще 14 липня – відразу після того, як отримала перші постави мазуту з Південної Кореї. В лютому в рамках шестисторонніх переговорів з проблем північнокорейської атомної програми Пхеньян зобов’язався в обмін на економічну допомогу вимкнути атомний реатор. Нове коло переговорів розпочалося 18 липня в Пекіні. *(„Німецька хвиля")*

Росія запровадила мораторій на участь у ДЗЗСЕ

МОСКВА. — Президент Росії Володимир Путін 14 липня підписав указ про припинення участи Росії в ключовій угоді зі Заходом щодо контролі над озброєнням. Москва вже неодноразово висловлювала застереження щодо Договору про обмеження звичайних збройних сил в Европі, наполягаючи, що він застарів і потребує змін. За словами Кремля, рішення про припинення участи Росії в договорі пов’язане з надзвичайними обставинами, які стосуються безпеки Російської Федерації. НАТО назвало рішення президента В. Путіна кроком у хибному напрямку. Водночас заступник міністра закордонних справ Росії Сергій Кісляк підкреслив, що Росія „не закриває дверей для діялогу". За його словами Росія чекає на „конструктивну реакцію" партнерів на її пропозиції. Він також повідомив, що мораторій Росії щодо участи в ДЗЗСЕ набирає чинности через 150 днів після підписання президентського указу. Росія заперечує проти плянів США розмістити частину ракетного щиту в Центральній Европі. У червні Росія застерегла НАТО не вдаватися до кроків, що загрожуватимуть безпеці Росії. Москва твердить, що пляни США спричинять до ще більшого дисбалянсу угоди, яка вже обмежує звичайні озброєння, що їх Росія може розмістити на своїй території. НАТО скаржиться, що Росія не виконала свої зобов’язання щодо виведення війська з Абхазії та Придністров’я. Саме тому угода залишається не ратифікованою більшістю країн від 1999 року. Досі Договір ратифікували лише Росія, Україна, Казахстан та Білорусь. Оглядачі з дипломатичних питань твердять, що указ президента В. Путіна є ще однією ознакою погіршення стосунків між Росією та Заходом. *(ББС)*

З’явиться новий провідник алюмінієвої галузі

МОНРЕАЛЬ, Канада. — Найважливіша корпоративна новина 12 липня стосується алюмінієвої галузі. З Монреалю повідомили, що британсько-австралійський гірськорудний концерн „Rio Tinto" за 38 млрд. ам. дол. купує канадську компанію „Alcan". У такий спосіб виникає найбільший у світі виробник алюмінію зі щорічним оборотом 49 млрд. дол. Компанію „Alcan" мала намір придбати американська корпорація „Alcoa", однак керівництво концерну „Rio Tinto" запропонувало за акції канадської фірми на 10 млрд. дол. більше. *(„Німецька хвиля")*

В Іраку ісламісти відпустили на волю німецьку заручницю

БЕРЛІН. — В Іраку звільнено німкеню Ганелоре Кравзе, яка п’ять місяців перебувала в руках у викрадачів. Її сина ісламісти продовжують утримувати в заручниках. Міністер закордонних справ Німеччини Франк-Валтер Штайнмаєр наголосив, що уряд зробить усе можливе, аби домогтися і його звільнення. Ісламісти викрали Г. Кравзе та її сина на початку лютого. За цей час злочинці двічі висували урядові Німеччини ультиматум з вимогою вивести підрозділи бундесверу з Афганістану. В інтерв’ю одному з арабських телеканалів, яке Г. Кравзе дала після свого звільнення, 62-річна жінка закликала німецький уряд виконати вимоги викрадачів, аби врятувати життя її сина. (*„Німецька хвиля")*

Зростає кількість біженців

ЖЕНЕВА. — Минулого року кількість біженців у світі зросла до 14 млн., повідомив 12 липня Комітет ООН у справах біженців. Провину за це він покладає на конфлікт в Іраку, майже 800 тис. громадян якого у 2006 році попросили притулку в Сирії та Йорданії. Комітет ООН розкритикував адміністрацію Президента США Джорджа Буша за недостатні зусилля з подолання іракської кризи. *(Радіо „Свобода")*

Протестантам не сподобалася заява Папи

ВАТИКАН. — З боку протестантських громад надійшла доволі прохолодна реакція на заяву Папи Бенедикта XVI, що протестантські парафії не є Церквою у справжньому значенні. Католицький першосвященик затверджував ватиканські документи щодо стосунків з іншими християнськими віровизнаннями. Речник анґліканської Церкви в Америці зазначив, що ця заява Папи суперечить духові екуменічного діялогу, а чільний лютеранський священик у Німеччині – єпископ Вольфґанґ Губер заявив, що точка зору Папи Бенедикта XVI зробить екуменічні стосунки дедалі складнішими. (ББС)

Розстріл медиків замінили довічним ув’язненням

ТРІПОЛІ, Лібія. — У вівторок, 17 липня, Вища рада юстиції Лібії відмінила смертний вирок, винесений п’ятьом болгарським медсестрам і палестинському лікарю по звинуваченню в зараженні лівійських дітей ВІЛ-інфекцією в шпиталі міста Бенгазі. Снежана Дімітрова, Нася Ненова, Валивши Червеняшка, Валентина Сиропуло, Кристиана Валчева і Ашраф Джума Хаджудж замість розстрілу засуджені до довічного ув’язнення. Рішення найвищого судового органу Лівії послідувало за оприлюдненою 17 липня заявою сімей заражених ВІЛ дітей, які підписали прохання про відміну страти медиків. 17 липня сім’ї заражених дітей отримали великі грошові компенсації – близько 1 млн. дол. за кожну заражену дитину. В 2004 році медики були засуджені за звинуваченням у навмисному зараженні ВІЛ 438 лівійських дітей у ході експериментів з пошуку ліків проти СНІДу. З 1998 року померло 56 заражених дітей. Експерти, які виступали на стороні захисту, заявили, що діти заразилися внаслідок антисанітарних умов в лікарнях. Справа почалася більше восьми років тому й обернулася міжнародним скандалом, викликавши дипломатичну кризу у взаєминах Лівії і Евросоюзу й ударивши по спробах Тріполі налагодити стосунки з США. У січні син лівійського провідника Муамара Кадафі Саіф Іслам заявив: „Суд з самого початку пішов у неправильному напрямку, у справи підсудних багаторазово вносилися зміни, було зроблено багато помилок". *(„Кореспондент")*

Канада претендує на частину шельфу в Арктиці

ОТАВА. — Уряд Канади 10 липня оприлюднив пляни побудови порту на крайній півночі країни, щоб підсилити свої претенсії на частину арктичного шельфу. Інші країни, включно з США, кажуть, що йдеться про територію, яка належить всій міжнародній спільноті. На урочистій церемонії, прем’єр-міністер Стівен Гарпер пообіцяв збудувати шість нових патрульних кораблів льодової кляси, щоб розширити присутність його країни в Арктиці. *(ББС)*

НА ТЕМИ ДНЯ

Знівечене, забуте покоління

31 грудня 2006 року німецький федеральний Фонд „Пам'ять, відповідальність і майбутнє" (Stiftung „Erinnerung, Verantwortung und Zukunft") завершив виплату 881.5 млн. евро компенсації українським жертвам нацизму. Як заявив голова правління фонду д-р Міхаель Янсен, виплата компенсації почалася в червні 2001 року й її одержали 468 тис. законних претендентів. Посол Німеччини в Україні Райнгард Шеферс, з свого боку, зазначив, що завершення виплати відшкодування означає остаточне примирення Німеччини й України та дальший розвиток німецько-українських взаємин.

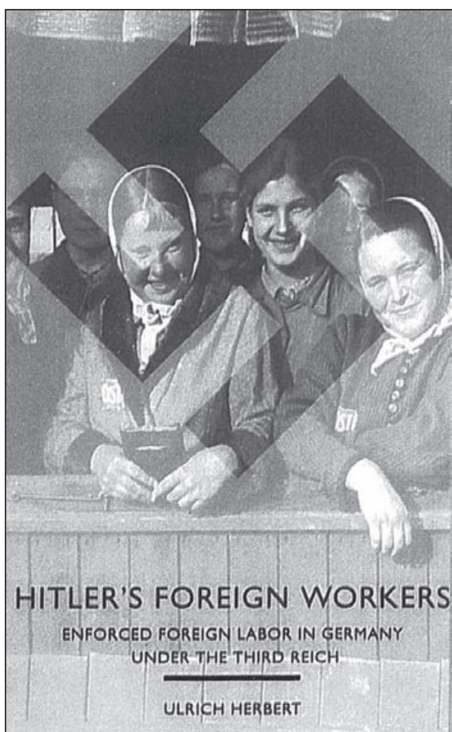
Отже, виходить, що Німеччина нібито до кінця розрахувалася з українськими „остарбайтерами" (нім. Ostarbeiter – „східні робітники" - термін для означення осіб, які були вивезені гітлерівцями зі східних окупованих територій).

Але це лише несповна пів мільйона колишніх українських невільників чи їх нащадків одержало скромну грошову компенсацію. А що для решти тих українських жертв, яких усіх разом було два з половиною мільйони? Невже це справедливо?

І чи справедливо, що ще донедавна комуністична влада в Україні поводилася так, ніби цих людей взагалі не існувало, про них не згадували в підручниках історії, енциклопедіях і довідниках, ставлення до них у колишньому СРСР було відверто осудливим, ворожим. Та й більшість теперішніх високих українських посадовців – це колишні члени совєтської номенклятури, яким і нині доля колишніх нацистських невільників байдужа. Щоправда, Уряд України своєю постановою ч. 453 від 16 червня 1993 року вирішив заснувати національний фонд „Взаєморозуміння і примирення", але зробив це переважно тому, що необхідно було врегульовувати питання, які виникали у зв'язку з рішенням Німеччини виплачувати компенсацію тим громадянам колишнього СРСР, які в роки Другої світової війни стали жертвами нацистських переслідувань. Також у схваленому Верховною Радою законі ч. 1584-III від 23 березня 2000 року „Про жертви нацистських переслідувань" йдеться про мінімальний соціальний захист цих жертв.

Що стосується діяспори, то тут – крім принагідних, коротких спогадів тут і там у пресі чи в декількох творах діяспорних письменників про жорстоку долю цілого молодого покоління України часів Другої світової війни й безпосередньо після її закінчення, не з'явилося жодної ґрунтовної праці. Український Вільний Університет у Мюнхені, Гарвардський, Торонтський, Едмонтонський наукові осередки, НТШ та УВАН не виявили зацікавлення у всебічному вивченні цього трагічного аспекту новітньої української історії.

Як не дивно, але першим, хто докладно висвітлив тему примусових робітників у гітлерівській Німеччині, був німецький професор недавньої і сучасної історії Ульріх Герберт з Фрайбурзького університету Альберта Людвіка.

Обкладинка англомовного видання книги німецького історика „Hitler's Foreign Workers".

У виданій в 1985 році книзі „Чужинецькі робітники: політика і практика чужинецької робочої сили у воєнній господарці Третього Райху" (Fremdarbeiter: Politik und Praxis des 'Ausländer-Einsatzes' in der Kriegswirtschaft des Dritten Reiches) він детально з'ясував використання нацистською Німеччиною чужоземних робітників у підготуванні й у веденні своєї загарбницької війни 1939-1945 років. Тут варто також зазначити, що кошти на англомовне видання цієї книги, яка з'явилася друком 1997 року у видавництві Кембріджського університету під заголовком „Чужоземні робітники Гітлера: примусова чужинецька робоча сила у Третьому Райху" (Hitler's Foreign Workers: Enforced Foreign Labor in Germany Under the Third Reich), дало Об'єднання німецьких професійних спілок.

З жалем доводиться ствердити, що з боку наукових кіл української західньої діяспори – тоді і дотепер – не було ані словечка реакції на ті вагомі книги, в яких ідеться про жахливу долю цілого покоління української молоді.

Зацікавлення в Німеччині темою примусової праці в Третьому Райху не припиняється. Багато німецьких науковців продовжують досліджувати ту сторінку історії. На недавній конференції в Кельні німецький історик д-р Таня Пентер підкреслила: „Сьогодні можна сказати, що підневільна праця за часів націонал-соціялізму є чи не найкраще дослідженою сторінкою сучасної німецької історії".

А як це питання стоїть в Україні?

У підсовєтській Україні тема „остарбайтерів" була суворо забороненою. Сталін назвав „остарбайтерів" зрадниками, бо вони, мовляв, працювали для нацистського ворога, виробляли продукцію, яка вбивала совєтських вояків.

У заяві учасників Ялтинської конференції від 11 лютого 1945 року стверджується, що президент США Франклін Д. Рузвельт і прем'єр-міністер Великобританії Вінстон Черчіль погодились на вимогу Сталіна про післявоєнну репатріяцію з їхніх зон окупації Німеччини громадян СРСР, в тому числі й колишніх військовополонених, примусових робітників-„остарбайтерів" та всіх інших.

Совєтські репресивні органи створили т. зв. фільтраційні комісії, через які мусіли проходити всі репатріянти. Їх прискіпливо допитували про те, в якій галузі нацистської господарки вони працювали, чи намагалися саботувати працю, чи організовували антинацистське підпілля; колишніх військових допитували, за яких обставин вони потрапили у німецький полон.

Усіх репатріянтів енкаведисти апріорі звинувачували у коляборціонізмі з німцями і більшості з них не дозволяли повертатися до своїх рідних домівок, але засилали їх як „зрадників батьківщини" на каторжний труд у російський Далекий Схід. Тільки після смерти Сталіна, в період так званої „хрущовської відлиги" 1953-1964 років, цих колишніх гітлерівських невільників було до певної міри реабілітовано, хоч вони залишалися бути й надалі запідозрюваними.

Тільки після розпаду совєтської імперії і відновлення Україною в 1991 році своєї державної незалежности тут і там почали з'являтися в пресі спомини колишніх „остарбайтерів". Не держава, не уряд, але окремі громадяни чи громадські товариства почали видавати невеличкі книжки на цю тему, наприклад: „OST – тавро історії" (автор-упорядник Василь Боднар, Кіровоград, 2000, с. 196); Катерина Житникова: „Остарбайтери" (Севастополь, 2002, с. 44); чи Віктор Педак: „Ein Teller Suppe für den Feind". Zeugnisse der Menschlichkeit mitten im Krieg („Тарілка супу для ворога". Свідчення людяности серед війни], 2002, Klartext Verlag, Essen, с. 224). Автор цієї книги В. Педак – незалежний журналіст з Запоріжжя – вже декілька років самотужки веде кампанію за примирення між німцями й українцями, публікуючи спогади тих колишніх українських примусових робітників у гітлерівській Німеччині, які зазнали гуманітарного ставлення з боку своїх німецьких наставників, та друкуючи вислови вдячности українцям з боку тих німців, які співчували долі „остарбайтерів" та цінували їх працю. В. Педак – людина незвичайно активна й підприємлива, організовує зустрічі, виставки, находить спонзорів для видання книг німецько- і україномовних на цю тему. Але жодної допомоги від української влади не має, а на листи до різних організацій української західньої діяспори навіть чисто формальної відповіді ніколи не одержав.

Підсумовуючи цю схематичну газетну статтейку, доводиться з сумом ствердити, що як влада в Україні, так і провідні кола діяспори завжди ставилися – і далі ставляться – з незрозумілою байдужістю до жахливої долі молодого українського покоління, яке потрапило у рабство гітлерівської Німеччини в роках Другої світової війни. Це покоління тихенько догасає. Ми залишаємося вічними боржниками перед ним.

Роман Ференцевич,
Вашінґтон

Знак, який мусіли носити на одязі примусові робітники зі Сходу.

Arbeitskarte für
aus
Raum für Fingerabdruck
rechter Zeigefinger
Pol.-Präs. Berlin. Abt. II
35100

Посвідчення „остарбайтера" Романа Ференцевича.

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Якщо Росія відмовляється від участи у Договорі про звичайні збройні сили в Европі, тоді з обох сторін припиняються перевірки озброєнь. У цьому випадку сторони можуть озброюватися, не повідомляючи про це іншу сторону. А це може створити гонку озброєнь. Я не думаю, що так станеться, але вихід з Договору робить це можливим. І це загалом не допомагає у ситуації, коли між Заходом і Росією збільшується напруження. Тож це нерозумний і прикрий крок".

Марсель де Хаас,
експерт Голяндського інституту міжнародних відносин Клінгендал

Протиракетні торги

Недавнє дводенне гостювання російського президента Володимира Путіна на родинній посілості Бушів московська преса розписувала у світлих, мажорних тонах: мовляв, особиста дружба і взаємне довір'я за два дні зробили більше для потепління російсько-американських взаємин, ніж роки офіційних дипломатичних контактів. Оптимістичні оцінки і прогнози стосувалися й головної причини незгод між Москвою і Вашінґтоном – наміру США розмістити елементи протиракетної оборони в Польщі і Чехії. Здається, при чому тут росіяни, якщо самі поляки і чехи вважають таке розміщення доцільним? А те, що корисне для Польщі і Чехії, що збільшує їхню безпеку, – чому воно не може сприйматися, як корисне і безпечне також для Росії, чому для неї добре тільки те, що недобре для її сусідів? Згадаймо, який розкол у мирну спрямованість 43-ої міжнародної конференції „Гльобальні кризи – гльобальна відповідальність" у Мюнхені в лютому цього року вніс В. Путін, погрожуючи націлити свої ракети на Польщу і Чехію. Це була мова нової „холодної війни", нечеканої і небажаної для европейців, котрі вже десятки років величезні інтелектуальні і духовні зусилля присвячують завданням якнайповнішої інтеґрації континенту.

Цих здорових, продиктованих сучасними викликами зусиль Москва з її традиційною політикою „поділяй і владарюй" просто не витримує. Невдовзі після Мюнхену В. Путін налякав Захід, що Росія може взагалі вийти з Договору про ракети середнього і малого засягу. Міжнародні оглядачі не сумніваються, що кремлівський „полковник КГБ" напередодні вборів прагне поновити „образ ворога", без якого Росія чується незатишно. А друге завдання – вбити клин між східньоевропейським країнами з їхньою орієнтацією на США, і „старою Европою", тобто Німеччиною і Францією.

Однак, ситуація в Европі радикальним чином змінилася, і змінили її наші брати-слов'яни. Вони цілком несподівано для великодержавних російських шовіністів випрямили свої хребти і твердо обстоюють власні національні інтереси. Ця нова обставина в такій мірі дратує і виводить з рівноваги Москву, що вона впадає в іншу крайність: В. Путін запропонував Джорджеві Бушеві спільно користуватися російською радіолокаційною станцією, яка розташована в Азербайджані. Поки Дж. Буш, як пообіцяв, „думає", не відмовляючись від пляну розмістити системи протиракетної оборони на польській і чеській територіях, Росія з усіх сил втягає у свої ігри й Україну – користуючись тим, що там ніяк не спроможуться визначитися з зовнішньополітичними пріоритетами і з тим, що ж буде надійно сприяти національній безпеці суверенної Української держави. Щоправда, з боку „помаранчевих" кіл почулося схвальну щодо ініціятиви США заяву – але це було зроблено так несміло, невиразно, що на цьому тлі ще сильнішими виглядають антиамериканські акції „реґіоналів", вітренківців і комуністів.

Намагаючись виторгувати в Дж. Буша, В. Путін готовий відмовитися від станцій протиракетного спостереження в Україні, зокрема в Мукачеві на Закарпатті. Це буде для української сторони і економічною, і технологічною втратою, а також загрожує дальшими ускладненнями. Бо якщо у вищих ешелонах української влади далі домінуватиме проросійське наставлення й офіційний Київ разом з Москвою бойкотуватиме американський проєкт розміщення елементів протиракетної оборони у Центрально-Східній Европі, то врешті Україна опиниться біля розбитого корита: далекоглядний В. Путін буде усіх водити за носа, а тоді спокійненько візьме участь в американському проєкті, залишивши українців поза важливими для всієї Европи процесами.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda". Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„Шануйте волю, за яку ми впали"

Дні 13-23 липня 1944 року, – це дата, котрої не сміємо забути, бо події тих днів були продовженням боротьби багатьох поколінь українського народу та стали предвісниками історичного 24 серпня 1991 року.

28 квітня 1943 року було проголошено перший заклик до формування дивізії „Галичина". Майже 82,000 добровольців відгукнулося на нього, з яких тільки 17,000 були вибрані та послані на вишкіл. У ряди стрілецької дивізії „Галичина" вступали безвусі юнаки, студенти та вояки українських армій часів визвольних змагань 1918-1921 років. Все це випливало з єдиного бажання – вибороти волю своєму народові та незалежність Україні. Головною метою вступу до дивізії був патріотизм – любов до України та свідомість того, що в майбутньому для творення своєї держави дивізія „Галичина" стане основою війська незалежної України.

Хоч переможені в бою, вони назавжди стали переможцями, на це вказує дійсність – незалежна Україна. Цю битву під Бродами вони виграли!

63 роки тому Дивізію „Галичина", після однорічного вишколу, кинуто в найбільш висунену вперед і найбільш загрожену частину східнього фронту – в околицю Бродів. Під Бродами включено Дивізію до XIII армійського корпусу, що мав завдання загородити Червоній армії дорогу на Львів.

Дивізія опинилася віч-на-віч з Червоною армією так званого „Першого українського фронту", котрий мав явну перевагу – п'ятикратну в людях, шестикратну в артилерії, чотирикратну в танках, в той час, як ділянку фронту завдовжки 30 кілометрів обороняло лише 11,000 вояків Дивізії. Маршал СРСР Іван Конєв, якому було дано завдання знищити Дивізію, у своїх спогадах згадує, що в нього було 1.2 млн. бійців, які були поділені на 80 піхотних дивізій, 10 панцерних, і чотири самостійні механізовані групи. В озброєнні вони мали 13,900 гармат і мінометів, 2,200 танків і самохідних штурмових гармат, повний виряд зброї для піхотних дивізій та 3,000 літаків.

У розпоряджені Дивізії – 6,000 гармат, 50 танків і ні одного літака. Наступ Червоної армії – кільканадцятьох більшевицьких дивізій в напрямі Львова розпочався 13 липня і тривав дев'ять днів і дев'ять ночей. „Танкові частини Червоної армії проломили становища обабіч XIII корпусу і двома клинами у західньому і південному напрямі створили 'брідський котел'. Перші наступи на Дивізію прийшли з тилу. Під обстрілом артилерії, під наступами танкових колон, під безперервними налетами літаків почалися важкі, повні посвяти і героїзму оборонні бої". Так описав ті події один з учасників битви, Ігор Чмола.

Вночі 21-22 липня, зібравши рештки своїх сил, Дивізія прорвала ворожий перстень і з боями відступила на південь. Незважаючи на все, вояки Дивізії „Галичина" майже на тиждень спинили наступ дивізій Червоної армії на захід.

З 11,000 вояків Дивізії з оточення вийшло близько 3,000 осіб. Така ж кількість поодинці та невеликими групами, не маючи змоги вирватись з котла, вступила до УПА. Отже, близько 5,000 загинули або потрапили в полон.

Бій, оточення та прорив стрілецької дивізії „Галичина" в околиці Бродів мусить увійти до нашої історії не як вияв трагічности, але як ще одне випробування сил, як геройське продовження Полтави, Берестечка, Крут, Базару, Хусту...

Сьогодні на брідських полях спокійно шепоче вітер і, як багатьом на шляху історії тисячоліть українського народу, нашіптує поляглим воякам дивізії „Галичина", що їхня жертва не була даремною. Бо своєю жертвою вони приспішили могутній день вільної, незалежної держави Україна.

Словами поета полеглі воїни дивізії „Галичина" пригадують нам про згадані події та застерігають:

Крутим був шлях
нерівного змагання,
І обрії щезали в далечині,
Та до останнього свого дихання,
Ми залишились
вірні Батьківщині.
І не жаліємо за тим,
що недожито,
Що не доспівано,
чого ще не дізнали,
Лишень волаємо до вас, живих,
із того світу,
Шануйте волю, за яку ми впали.

Х. В. - Ф.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

А у Гантері було „Золоте весілля"...

Гантерська громада мала вже різні гостини в мотелі „Ксеня", але такої, як ця, ще не було! А було це „Золоте весілля" д-ра Миколи й Тамари Цісельських – батьків власника мотелю „Ксеня". І весілля це було традиційно українське. Бо коли вінчалися 50 років тому в Україні – ані й думати не могли про справжнє весілля, а ще й українське.

Крім родини, оце вперше була запрошена вся українська громада околиці – а нас уже досить багато тут живе.

Отож уранці в річницю вінчання М. і Т. Цісельських у нашій церковці було відправлене Богослужіння, після якого 50-літні „молодята" були запрошені до тетраподу, де, тримаючи свічки, проказували за священиком молитви, які присутні закінчили голосним „Многоліттям". „Молода" Тамара, крім свічки, тримала ще букет 50 білих рож, виглядала як справжня молода, але картину псував доктор Микола, бо він вже сивий.

Ми, сусіди, були запрошені тайком власничкою мотелю Оксаною (невісткою) на 5-ту годину по полудні, коли „молодята" погостяться уже з родиною.

Ми домовилися залишати авта на другому боці дороги, щоб не було помітно. А коли вже всі зійшлися, гуртом вирушили до готелю. Щоб не розбивати групи, Олесь П'ясецький стояв серед гостинця й затримував рух авт – поки усі не перейшли. Несли ми пишний коровай, що його майстерно спекла Слава Стасюк, і китицю квітів. Коли ввійшли в залю й здивовані „молодята" підійшли до нас, Оля Кобзяр привітала їх від громади. Шампанському й „Многоліттям" не було ліку. Але ми не були єдиними несподіваними гістьми: скоро за нами зайшла знову група людей – сусідів М. і Т. Цісельських, як жили вони в Нюарку. А в цій групі було багато наших театральних артистів, як от Роман Цимбала – оперовий співак, Володимир Винницький – піяніст, Марійнна Винницька – співачка, Михайло Стащишин – співак, дяк церкви Івана Хрестителя в Нюарку, Оля Стащишин – бандуристка й співачка, Зузанна Гивель – професійний музикант (грала на флейті), – тож вони своїми виступами збагатили програму „Золотого весілля". „Молодий" д-р М. Цісельський також заспівав нам соло „Взяв би я бандуру", щоб ми знали, що він повиучував не лише кондаки й тропарі, щоб дякувати у нашій церкві, але й співав у хорах і мав сольові партії. Цікаво дуже було прислуховуватися нашим весільним пісням, що їх заспівували наш новоприбулий отець з України Степан Попко разом з Степаном Коростілем, нашим тростистом.

Програма весільна була високоякісна. А вечеря, а солодке (величезний торт!), що їх приготувала пані Галя, що вже в Україні уладжувала весілля, не заступив би жодний французький кухар.

Тож справляйте „Золоті весілля" – це такий гарний звичай! А як не стає місця й часу в хаті – приїздіть до нас в Гантер. Складайте привітчення в нашій гуцульській церкві, а гостину – в українському мотелі „Ксеня".

Ольга Кобзяр,
Гантер, Ню-Йорк

І народилося п'ятеро малят...

Молодий священик Ярослав Максимлюк з дружиною Тетяною приїхав на парафію до села Міжгір'я в липні 2003 року, а серпні Тетяна дізналася, що стане мамою трійні. 29 березня вона народила Олега, Ярослава і Христину. Самій було важко впоратися з трійнею, тому поїхала до мами на Івано-Франківщину.

Сім місяців прожила у мами і повернулася до чоловіка, А вже через місяць знову завагітніла, цього разу двійнею. Соломія і Назар народилися здоровими – по три кілограми кожне. Тепер діти ростуть батькам на радість, але засмучує скрута. Село невелике – 130 хат, мешканці переважно старшого віку, то платня у священика мала. Усі гроші йдуть на харчування та ліки. В хаті – ні газу, ні води, вбиральня – на городі. Недавно приїздила комісія з районного центру, щоб обстежити умови життя малечі. Після візити надали допомогу ... 500 грн. (менше 100 дол.). Але молоді батьки щасливі – Господь подарував їм таку радість: відразу п'ятеро дітей в хаті! Адреса цієї сім'ї: село Міжгір'я, Монастириського району, Тернопільської области.

Юліяна Кандя,
Тернопіль

Ми отримали 5 тис. дол. для студентів

З найщирішою подякою хочу від усіх працівників „Смолоскипа" повідомити про отримання від Комітету допомоги Україні, „Приятелі Руху", який в Мейплвуді, Ню-Джерзі, очолює д-р Роман Ричок 5 тис. дол. на стипендійний фонд українського студенства в Україні.

Щорічні пожертви уможливлюють і далі допомагати національно свідомим і активним студентам. Ця допомога, з думкою про майбутнє України, допомагає готувати нові національні кадри для нашої держави.

Ми надіємося, що нові національні кадри, над якими не тяжіє комуністичне і комсомольське минуле, будуть інші, будуть кращі і саме вони зможуть за деякий час прийти до влади і своїм патріотизмом, своєю відданістю і працею побудувати справді українську державу.

Осип Зінкевич,
Київ

Подяка з проханням про розшук

Вітання із Сум! Дуже вдячні „Свободі" за увагу до наших змагань. Дякуємо за добре відредагований та поданий матеріял про „Козацький Вал". Необхідно щомісяця оплачувати бюро „Просвіти" в центрі міста, відбиватися, щоб його не відібрали. Майже рік доводиться інтенсивно шукати ресурси для ремонту, адже ми закінчили реконструкцію лише загальної площі першого поверху будинку.Бюро самої „Просвіти" обдерте і чекає ремонту. Якщо його не зробимо, українці втратять своє останнє приміщення в центрі міста. У Харкові вже таке сталося.

З минулого часу українська громада Сум вийшли дуже розбитою. Українські організації спеціяльно контролювалися службами безпеки, особливо їх старою аґентурою, до самої Помаранчевої революції.

Підприємців з українською свідомістю в Сумах майже немає, їх з корінням вирвали, коли з України було виселено 3- 4 мільйони куркулів разом з родинами. Лише одна людина з тисячі згодна у всьому підтримувати українські інтереси та брати участь у змаганнях на боці української громади. Але й ту людину ще треба знайти та організувати, бо вона до того не звикла. Українська справа тримається на жертовності небагатьох ентузіястів. Втішно, що після Помаранчевої революції до нас почала приходити молодь. Але люди зайняті виключно виживанням. Кожному необхідно заробляти гроші для родини, виховувати або вчити дітей чи внуків, з ранку до ночі колупатися на городах... Тому українське відродження йде так повільно. Це проза життя, про яку теж треба знати.

У 1990-их роках мені довелося організовувати поїздки делеґацій від Сумщини на святкування 500-ліття Українського козацтва на Запоріжжя. Міліція ще ловила нас на дорогах і повертала назад. Тоді ж вдалося багато подій з тих поїздок зняти на відеокамеру. Ми зробили півгодинний, але дуже цікавий фільм. Коли голова Сумської організації Народного Руху України Володимир Осадчий їхав до Києва на зібрання представників громад світового українства, я зробив декілька десятків копій того фільму та попросив В. Осадчого подарувати їх закордонним українцям.

Сталося так, що ми втратили останню відеокасету з цим фільмом. Хотілося б знайти когось із тих, кому дісталася така касета. Можливо, тепер копію подарують нам, бажано на диску. Моя адреса: проспект М. Лушпи, буд. 44, кв. 2, Суми, 40034 Ukraine. Телефони: (380-542) 322-157; 222-663; моб. (380-95) 559-6483. Електронна адреса: prosvita-sumy@ukr.net.

Олексій Шевченко,
голова „Просвіти",
м. Суми

У прес-фонд – від сеньйорів УНСоюзу

Сеньйори Українського Народного Союзу на своїй конференції 10–15 червня вирішили виділити 100 дол. на пресовий фонд „Свободи", найстаршої української газети в Америці і в світі. Бажаємо успішно продовжувати видання улюбленої газети!

З пошаною, від Клюбу сеньйорів УНСоюзу:

Оксана Тритяк, голова
Ія Василенко, скарбник

Від редакції: ***Щиро дякуємо за фінансову підтримку „Свободи".***

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нагороди і вітання випускникам від УНСоюзу

Зліва: Світлана і Славик Фенцори, Василь Буняк і Ліда Гвозда-Буняк.

СИРАКЮЗ, Ню-Йорк. – 2 червня Школа українознавства ім. Лесі Українки в приміщенні Українського народного дому вшанувала бенкетом з нагоди закінчення навчання випускників Василя І. Буняка і Славика Фенцора.

Відмінники-випускники є представниками третього покоління еміґрантів в Америці. В. Буняк належить до Пласту, а С. Фенцор – до СУМ. Обоє танцюють в ансамблі „Одеса" (керівник – Слава Бобецька) та є спортовцями. В. Буняк плянує стати лікарем, а С. Фенцор – підприємцем. Юнаки здобули знання з української мови, літератури, культури, географії, історії; виховані в патріотично-національному українському дусі.

Бенкет, який підготували мами випускників Ліда Гвозда-Буняк і Світлана Фенцор, попереджували українські танці школи „Одеса". Більшість із танцювальної дітвори – це учні Школи українознавства, включно із учнями Школи танців Роми Прийми-Богачевської. Чудове виконання молоддю танців в національних строях піднесло святковість вечора.

Бенкет відкрила Леся Фенцор, директорка Школи українознавства, яка представила присутнім ведучого бенкету д-ра Юрія О. Темницького і запросила о. Романа Малярчука з Української католицької церкви до проведення молитви. На сцені оркестра „Ворони" награвала бенкетові мелодії.

Після представлення випускників дорадник-інспектор школи проф. д-р Іван Гвозда привітав присутніх, поздоровив батьків і родини, а відтак абсольвентів за успішне складення матуральних іспитів. При цій нагоді І. Гвозда передав листовні вітання матурантам від членів Екзекутиви Українського Народного Союзу, як і нагороди для кожного абсольвента в сумі 50 дол., що було з вдячністю прийнято оплесками публіки. Лист УНСоюзу до абсольвентів передає задоволення Екзекутиви з приводу успіхів нашої молоді. У ньому висловлено побажання дальших успіхів та заклик ніколи не забувати свою українську спадщину. Є також заохочення вступати в членство УНСоюзу.

Матуральні свідоцтва вручила директорка школи. Зворушливо звернулася до своїх виховників господарка їхньої кляси Світлана Біґз, учителька української мови і співу. Її дітвора вдячна за підготування до шкільних мистецьких виступів на громадських національних і шкільних святах.

Матуранти висловили подяку батькам. В. Буняк – мамі Ліді і татові д-рові Борисові, а Славик – мамі Світлані й татові Василеві. Вони подякували за підтримку своїм бабусям і дідусям, решті їх родин, директорці школи, учителям. Відтак було вручення подарунків матурантам та прощання з молодшими друзями.

Прощальний виступ учнів старших кляс підготували С. Біґз і директорка школи. Це була жартівлива пісня „Прощайте, наші друзі", сольо якої виконував учень 10-ої кляси Микола Буняк. М. Буняк є також виконавцем українських танців і буде разом із своїм братом Василем учасником Школи Р. Прийми-Богачевської цього літа.

Л. Фенцор подякувала голові батьківського комітету Ромі Темницькій, а також Ірені Недошитко за картину „Квіти України" подаровану на льотерію, С. Біґз, Миросі Чушак, о. Р. Малярчуку. Сама вона викладала в школі літературу і культуру.

Д-р Іван Гвозда

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Нова філія ЗУАДК – в Чикаґо

ЧИКАҐО, Ілиной. – Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК), котрий діє в США з 1944 року, було створено з ініціятиви і під патронатом Українського Конґресового Комітету Америки (УККА). Місія комітету – допомога новим іміґрантам, допомога бідним. ЗУАДК має в Україні два бюра – в Києві й у Львові. Головне бюро у США розташоване у Філядельфії, де головним директором є Лариса Кий. ЗУАДК провадив свою праю в Чикаґо з самого початку при відділі УККА, у співпраці з громадськими організаціями. В березні 2007 року, на зборах головної управи ЗУАДК у Філядельфії, вирішено відкрити окрему філію ЗУАДК в Чикаґо. На посаду директора обрано одноголосно Орисю Колясу, котра від свого приїзду до Чикаґо працює на курсах англійської мови. Орися Коляса дала Марті Фаріон інтерв'ю для „Свободи".

Голова відділу ЗУАДК в Чикаго Орися Коляса (друга справа) з однією з груп, які вивчають англійську мову.

– Що спонукало Вас допомагати хворим, дітям, сиротам, старшим немічним людям?

– З малих літ мене оточували добрі люди, які допомагали бідним, чим могли. У далекі роки дорогою йшла жінка з двома дівчатками. Вони завернули до нашої хати. Моя мама з бабусею взяли ту жінку з дітьми до хати, нагодували. Діти були змучені, голодні, спраглі. Я віддала одну із своїх ляльок тим дівчаткам, бо дуже вони хотіли ляльку. Бабуся похвалила мене і братика, що ми дали дітям забавки. Це глибоко запало в мою дитячу душу.

Я вчилася з дітьми з дитячого будинку. Одягом ми не відрізнялися, бо тоді всі носили обов'язкову шкільну форму. Але добре запам'яталося – ці діти жалібно дивилися на інших дітей, які на великій перерві їли свої сніданки, що мами їм давали до школи. Моя добра, розумна мама завжди давала мені два сніданки, один – мені, а другий – для Іри, дівчинки з дитячого будинку, котра сиділа зі мною в лавці.

В третій клясі я вперше зустрілась з хлопликом-інвалідом, який сидів у візочку, бо не міг ходити, мав туберкульозу костей. Мама допомагала цій сім'ї, чим могла. З дитинства я завжди мала перед очима приклади милосердя і добра.

Ми виграли „зелену картку" і в 1998 році приїхали до Чикаґо. З перших днів ми з чоловіком шукали контактів з українськими організаціями, українською громадою. Нам пощастило зустріти добрих людей, ми тісно з ними співпрацюємо весь час.

– Як налагоджено допомогу бідним в Україні?

– Пакунків ми вислали багато. Разом з Товариством новоприбулих, керівником якого був Кардащук, вислали два контейнери. Минулого року вислали контейнер з одягом, взуттям, памперсами, іграшками, медикаментами до Львова та Львівської области, Івано-Франківської, Тернопольської, Рівненської областей. Ми маємо фільм про те, як добровольці привезли цю гуманітарну допомогу. Люди та діти були щасливі. Маємо багато відгуків про цю допомогу. Ми завжди співпрацювали з централею ЗУАДК, головно у справах транспорту та контактів з організаціями. 6 жовтня 2006 року, на запрошення президента УККА Павла Бандрівського, приїхала головний директор ЗУАДК д-р Лариса Кий з Філядельфії для затвердження філії ЗУАДК в Чикаґо і штаті Илиной. Вона розповіла про працю ЗУАДК за 62 роки, від часу створення у 1944 році.

Для мене велика честь очолити філію і працювати з членами комітету в Чикаґо, серед яких – Ева Зеленко (Союз Українок Америки), Ліда Копач (Пласт), Оля Колодій (СУМ), Марія Іванець („Міст" - Карпати), Марія Семанишин (ОЖ ОЧСУ).

Наш відділ дуже тісно співпрацює з різними організаціями в Чикаґо. У їх числі – Пласт (Андрій Коломиєць), СУМ (Христина Верещак), Союз Українок Америки (Люба Шеремета, Дарія Ярошевич, Галина Грушецька), „Українська хвиля" (Марія і Михайло Климчаки), „Гомін України" (Богдан Бухвак і Марія Іванець), Кредитівка „Самопоміч" (Володимир Тюн), MB Financial Bank (Ірена Субота), Комітет міст-побратимів Чикаґо-Київ (Віра

(**Закінчення на стор.** 17)

Люди приходять до філії ЗУАДК, щоб допомогти приготувати пакунки до сиротинців в Україні.

Надійці – з любов'ю

КИЇВ. – У серпні виповниться рік, як пішла з життя Надія Світлична, відома правозахисниця і сестра письменника Івана Світличного. Після чотирьох років таборів суворого режиму їй вдалося з маленькою дитиною виїхати за кордон. Як пояснювала вона сама, „нижче моєї гідность бути громадянкою найбільшого в світі, наймогутнішого і найдосконалішого концтабору". Але й за кордоном вона активно включилася в громадську працю. Разом з генералом Петром Григоренком видавала „Вісник репресій в Україні", опублікувала низку табірних рукописів, зібрала величезний архів самвидаву, який заповіла Музеєві шістдесятництва, котрий сама і створила. Там, в Америці, 8 серпня минулого року Надія Світлична померла. Але поховали її в Києві: на Байковому цвинтарі, навпроти брата Івана, неподалік Василя Стуса, Миколи Руденка та інших українських патріотів.

Побратими Н. Світличної ініціюють встановлення на її могилі пам'ятника. Відтак започаткований Н. Світличною Музей шістдесятництва оголосив конкурс на найкращий проект, що завершиться до дня народження Надії 8 листопада. Ескізи можна надсилати на юридичну адресу Музею шістдесятництва: вул. Михайла Стельмаха, 7/2, кв. 52, Київ, 03040. До участи в конкурсі запрошують усіх бажаючих. Переможцеві, авторові найкращого проєкту, Музей шістдесятництва має намір виплатити премію. Сам пам'ятник, як розповів Микола Горбаль, який координує працю з встановлення меморіялу, буде збудовано на добровільні пожертви. Наразі зібрано вже близько 6 тис. дол. Якщо є бажаючі приєднатися до цієї благородної справи, зробити внесок можна, звернувшись до Музею шістдесятництва.

„Україна молода"

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Доспілі ягоди калини

„Доспілі ягоди калини" – так називається збірка поезій самобутньої поетеси Анни Кульчицької, відомої в українській Америці майстрині з художнього крою та вишивки. Кущі калини під її вікнами тішать білим пишноцвіттям весни. А коли літо привеслує до берега осені, збирає А. Кульчицька у вінки кетяги з червоними ягодами, які нагадують про рідний край. На скроні її долі памороззю впали 80 літ, однак, не згасили любови до України. Тому так щиро і барвисто бринять слова в потоках її віршів:

Як калина розцвітає,
То душа радіє.
Як калина доспіває,
То холодом віє.

Народилася А. Кіт-Кульчицька 16 серпня 1926 року в селі Дністрик-Головецькому, що у Старо-Самбірському районі на Львівщині. У липні 1942 року разом з тисячами українських дівчат і хлопців з Галичини була вивезена до Німеччини. Працювала у заможного баварського господаря. Пережите на чужині молодою сільською дівчиною А. Кульчицька передала у своїй автобіографічній книжечці „Юні остарбайтери з Галичини" (Львів, 2005).

До нової збірки увійшли вірші-переживання поетеси, пов'язані з воєнним лихоліттям:

Як поїду в Україну,
До хати не вернусь,
Завезе москаль в Сибір,
Звідтам не повернусь.

Україна була в руках окупантів, а там, у Німеччині, на тарелі долі достигали ягоди калини з полиновим присмаком розлуки з Вітчизною. Серед тисяч краян, А. Кульчицька опинилася у таборі для переміщених осіб. Працювала на трикотажній фабриці, відвідувала заняття з українознавства та англійської мови, співала в хорі, грала в театральних виставах. У таборі зустріла свою долю – Пилипа. Одружилися в 1946 році, а в 1949-му молоде подружжя розпочало життя в Америці. У 1953 році переїхали до Чикаґо, де виховали трьох дітей, виколисали онуків.

Від 1957 до 1989 року А. Кульчицька працювала у власній майстерні: шила весільне та концертне вбрання, виготовляла український народний одяг для багатьох хорів та танцювальних ансамблів в Америці, зокрема „Прометей", „Черемшина", „Ватра", „Лісова пісня", „Чайка", „Калина"... Вона ж відтворила 35 народних українських костюмів XVII-XVIII століть. З під її руки народилися десятки церковних обрусів, риз, стихарів, хоругов, фелонів, якими до сьогодні користуються в США, Канаді, Італії, Польщі. У своїх віршах мисткиня вишиває шлях із минулого у майбутнє:

...А рушник уже з дірочками, старий,
Розпростерся по стіні, як стежка...

На цій стежці поглиблювала свої знання з історії України та народного мистецтва, які виклала у книзі „Орнамент трипільської культури та українська вишивка XX століття" (Львів, 1995). За своє життя А. Кульчицька виплекала добірне гроно вірних друзів і шанувальників свого небуденного таланту. Сьогодні вона належить до Спілки народних майстрів України, отримує десятки листів з багатьох куточків світу. Персональні виставки української вишивки та одягу майстрині залишили слід у музеях України, США та Канади.

Я привезла на чужину
Рідну пісню колискову
І сорочку вишивану,
Й українську нашу мову.

Вірші А. Кульчицької – прості, добрі, правдиві. Нехай знавці витонченої поезії та критики не шукають у її віршах добірних строф і рим, адже писані вони від душі, спочатку для себе, потім для родини і друзів... Ніколи вона не ставила собі за мету стати професійною поетесою, але живе поміж строф карпатський дух, дзвін кришталевочистих джерел, що збігають з гір під її селом і сягають чужини далеким відлунням, переданим у вірші „Краса рідного села":

З гір випливає багато потоків –
В них джерельна вода...
Меандром в'ються, об береги б'ються,
Зі шумом спішаться до ріки Дністра,
Краса мого рідного села.

До нової книги ввійшли також ілюстрації краєвидів бойківського села, родинні світлини, зразки вишивок майстрині та мистецький доробок дітей і онуків. Коли ж візьмете в руки це видання, що побачило світ у львівському видавництві „Камула" (2006), то передусім, мимоволі, звернете увагу на оформлення. Ошатна, доскіпливо обраного формату палітурка з зображенням краєвидів Дністрика, захоплює майбутнього читача.

Сторінки „Доспілих ягід калини" чекають свого несуєтного та допитливого поціновувача. Це вірші-візерунки, мережані любов'ю, котру через роки і відстані виносимо з бабуниних та маминих світлиць. Тож побажаймо А. Кульчицькій творчої наснаги та довгих літ життя.

Марія Климчак

Створено комітет Олімпіяди-2008

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 2 червня на „Тризубівці", біля Філядельфії, відбулося засідання, на якому було створено діловий комітет з приготування Української діяспорної Олімпіяди і здвигу молоді 2008 року в такому складі: Ігор Чижович – голова, Орест Лесюк – референт з копаного м'яча, Іриней Ісаїв – координатор спорту, Омелян Твардовський і Методій Борецький – пресові кореспонденти, Адріян Гаврилів – фінансовий референт, Тамара Корнелісон – референт з англомовної преси, Ігор Ченстух – громадські зв'язки; референта з легкої атлетики вирішено призначити пізніше. До управи комітету будуть коптовані представники від СУМ і Пласту. На діяспорній олімпіяді відбудуться змагання з таких видів спорту (ланкові – в дужках): копаний м'яч (Євген Чижович), відбиванка (Мирон Биц), теніс (Юрій Савчак), плавання (Марія Бокало і Христина Тершаковець), ґольф (Йосиф Гомек) і шахи (о. Маріян Процик).

Методій Борецький

Вперше на Союзівці: фестиваль кіномистецтва і культури

Концерт відкриває Президент УНСоюзу Стефан Качарай.

Біля столу УНСоюзу Марія і Євген Осціславські приймають гостей – Ларису Чебиняк і Ґеня Кручового з дочкою Браяною.

Леся Калинська і д-р Юрій Шевчук на кінофестивалі.

(**Закінчення зі стор. 1**)

юного українця, котрі визнали, що найдоцільніше спрямувати повітряну кулю до гостинної України. Велику зацікавленість викликав фільм Андреї Одежинської „Шептуха" – про материнство.

Повсякчас тривали різні конкурси і розваги: хто найшвидше з'їсть макітру вареників, хто найкраще знає компанію „Аеросвіт", інші.

Концерти українських мистців стали провідною подією фестивалю. У них брали участь співаки Марина Шклярова, Ніна Шестакова і Філіп Жмахер з Києва, Роман Цимбала з США, скрипалі Мар'ян Підвірний з США та Інеса Тимочко-Декайло зі Львова, львівські бандуристи Тарас Лазуркевич і Олег Созанський, ксилофоніст Роман Ланкіос, оркестра „Відлуння" (керівник Степан Бен). Велику танцювальну програму показала школа народних танців ім. Роми Прийми-Богачевської під проводом Ані Лонкевич, яка вперше мала свої курси на Союзівці. Ведучим першого концерту був Ерко Палидович.

На денному суботньому концерті був присутній Постійний представник України в ООН, посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталею.

Цей концерт відкрила вітальним словом Скарбник УНСоюзу Рома Лісович, а вечірній суботній концерт відкрив Президент УНСоюзу Стефан Качарай з подякою численним організаторам свята, зокрема добровольцям. Денний концерт розпочала чарівним виконанням гимнів США, України і Канади Сяня Качарай. Ведучим був з незмінними жартами Рон Когут. Кожного дня фестивалю відбувалися забави під гру оркестр „Буря" і „Луна". Багатьох вабила нагода побачити приятелів і знайомих, поспілкуватися з ними. А головним досягненням фестивалю були показ багатющих можливостей Союзівки у проведенні таких масових імпрез, а також фінансова підтримка української оселі. Спонзорами фестивалю стали авіокомпанія „Аеросвіт", „Мані Ґрем", „Дірект ТВ", „Торо Коледж" з Ню-Йорку.

Подарунки найменшим.

На свято– сім'єю.

Олександер Бенедик виграв авіоквиток до Києва. Зліва – працівник реклямної аґенції Олена Кущ.

Місця усім вистачило, навіть на травичці.

Футбольне поле зайняли авта.

Вперше на Союзівці: фестиваль кіномистецтва і культури

Сяня Качарай

Запальний гопак.

Гурт „Бандурна розмова" – Тарас Лазуркевич і Олег Созанський.

Танець-жарт „Із сиром пироги".

У „залі" просто неба...

Філіп Жмахер

Вперше на Союзівці: фестиваль кіномистецтва і культури

Князем Вареник-2007 проголошений Алексей Бушунов.

Спонзори фестивалю мали свої реклямові шатра.

Роман Ланкіос

Марина Шклярова

Інеса Тимочко-Декайло

Роман Цимбала співав для Оленки Кущ.

У Роми Лісович – настрій фестивальний.

Найкращі дівчата танцюють на Союзівці.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

з подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 30 за час від 1 квітня 2006 р. до 30 червня 2007 р.

20,000.00 дол. Пластова Фундація.
15,000.00 Самопоміч (Н.Й.) Федеральна Кредитова Спілка.
11,500.00 Богданна Титла, на оселю в Рівному.
10.000.00 Ярослава Рубель, на оселю „Чота Крилатих“.
10.000.00 Самопоміч (Н.Й.) Федеральна Кредитова Спілка на Фонд Савицького.
3,000.00 Володимир Базарко.
1,500.00 Ярослава Рубель.
988.14 Богданна Титла.
По 500.00 Тереса Бень, Володимир і Анна Раки.
По 200.00 Богдан Одежинський (на *Пластовий Шлях*), Об'єднання Колишніх Вояків Українців Америки.
По 100.00 Йосиф Данко, Борис Криницький.
25.00 Любов Маринюк (на *Пластовий Шлях*).

Датки на розбудову Пласту на нових теренах.
"Фонд Начального Пластуна".

1,000.00 дол. Марія Фішер-Слиж.
По 500.00 Юрій Павлічко, Василь Сосяк.
250.00 Ярослав Бігун.
200.00 Володимир Шарко.
По 100.00 Любомир Курилко, Юрій Попель, Володимира Прокопець, Юрій Ференцевич, Зенон Шепарович.
75.00 Тарас Новосівський.
По 50.00 Стефан Кушнір, Богдан Миколин.
30.00 Юрій Темницький.
По 25.00 Юрій Грабець, Данило Захарчук, Роман Колодчин.
15.00 Андрій Масюк.
По 10.00 Роман Ференцевич, Евген Яросевич.
5.00 Ігор Раковський.

З нагоди 50-ліття шлюбу Богдана і Оксани Кузишин.

500.00 дол. Богдан і Оксана Кузишин.

З нагоди 60-ліття 16-го Куреня УСП „Бурлаки“.

100.00 дол. Лярисса Музичка.

Замість квітів на уродини Миросі Савицької.

100.00 дол. Богданна Титла.

З нагоди 75-ліття 1 Куреня УПС О. і С. Тисовськких.

100.00 дол. Володимир Шарко.
25,00 Люба Ляш.

З нагоди 80-літття уродин пл. сен. Богдана Титли.

800.00 дол. Богданна Титла.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Романа Барановського ЛЧ.

По 200.00 дол. Іриней Прокопович, Лісові Чорти – Чикаґо.
По 100.00 Ніґель і Ліда Вільсон, Френк і Лідія Гавсман, Роман і Авреля Граф, Юрій і Мира Граф, Мітчелл і Джін Кенойан, Леіля Кораль, Мирон та Ірена Красій, Міляс і Звенислава Лебедовичі, Борис і Марта Левицькі, Богдан Ткачук.
По 50.00 Лярісса Грабець, Ляриса Шанц Смарш, Евген і Анізія Ґіль.
30.00 Олександер і Анна Пришляки.
По 25.00 Зенон Василькевич, Юрій Навроцький, Сергій і Ева Сахаруки.

В пам'ять св. п. Ярослава Базюка
(на фонд „Пластового Шляху“).

100.00 дол. Богдан Турченюк.

В пам'ять св. п. Ярополка Войтовича.

30.00 дол. Святослав Цибрух.

В пам'ять св. п. пл. сен. Іванни Гринь.

50.00 дол. Андрій Бойко.
35.00 Анна Олексишин.
По 25.00 Марта Дергак, Валентина Худовська.

В пам'ять св. п. пл. сен. Дмитра Косовича.

По 50.00 дол. Ярослава Рубель, Володимир і Богданна Слижі.

В пам'ять св. п. Софії Кульчицької.

100.00 дол. В. Іваницька, Б. Комаринська, Л. Лукомська.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Василя Мочули.

250.00 дол. Олександра Мочула.
По 100.00 Оксана Бачинська, Люба Буртик з родиною, Мирон і Ольга Гнатейки, Юрій і Христина Демидовичі, Іриней і Оксана Ісаїв, Михайло Комановський, Петро і Рута Ленчурі, Михайло і Ольга Мочули, Юрій і пані Сай, Іриней Темницький, Стенлей Ярош, Курінь „Спартанки“.
75.00 Володимир і Уляна Дячуки.
По 50.00 Евген і Зеня Брожина, Іван Буртик, Михайло Герець, Олесь і Вітя Гірняки, Оксана Гнатчук, Йосиф і Єса Ґудзії, Іван і Маруся Дурбаки, Мирослав і пані Качали, Михайло Ковальчин, Дарія Колатало, Богдан і Ліда Крамарчуки, Орест і Оксана Кузьми, Михайло Левко, Василь і Анізія Мандзії, Михайло і пані Невмержицькі, Любомир Павлович, Володимир і Дарія Рудакевичі, Френк і Наталка Салек, Олег і Таня Склепковичі, Ігор і Олена Сохани, Василь і Марія Тершаковці, Наталія Титла, Оленка Топорович, Андрій і Софія Фарміґи, Ярослав і Любов Федуни, Андрій і Люба Черніченки, Мирон і Люба Чолгани.
40.00 Любомира Кутна.
30.00 Роман Микита.
По 25.00 Орест і Джін Гарасимовичі, Надя Гафткович, Мирослав і Зеновія Кулиничі, Анна Олексишин, Северин і Ольга Палидовичі, Олександер і Анна Пришляки, Галина і Теодозія Пришляки, Ірена Савчин-Долл, Зенон Салевич, Олена Федорів, Софія Цапар, Ірена Чайковська, Люба Цьолко, Курінь „Буриверхи“, Mr. & Mrs. Richard Rampolla.
По 20.00 Марія Бакалець, Оксана Бережницька, Ростислав Галабурда, Анна Лапічак з родиною, Роман Сокольський, Михайло Целюх.
По 10.00 Петро і Юлія Вислоцькі, Антін та Ірена Микичі.

В пам'ять св. п. пл. сен. Ані Олексишин.

100.00 дол. Меланія Банах.
По 50.00 Ігор і Уляна Гринь, Адріян і Марта Дергаки, Юрій і Зоряна Лугові, Мирон і Ірена Красії, Орест і Оксана Кузьми, Меланія Кузьма, Ірена Чайковська.
40.00 Олександер і Анна Пришляки.
По 30.00 Надія Гафткович, Стефанія Стасишин.
По 25.00 Евген і Ляна Бабії, Роберт і Наталка Кравчуки, Борис і Клер Крупи,Олександер і Ірена Кузьми, Ярослав Кукілі, Мирослав і Марта Ломаґи, Олександра Мочула, Ірена Остапюк, Зірка Рудик, Володимира Теслюк, Ія Василенко.
По 20.00 Іван Дитюк, Юлія Нестерук, Евген і Стефа Сиротюк, Валентина Худовська.

В пам'ять св. п. пл. сен. Богдана Олійника.

50.00 дол. Володимира Кавка.
Can. 50.00 Маркіян Лазурко.

В пам'ять св. п. пл. сен. Ористи Анни Родинюк.

Can. 50.00 дол. Станиця Едмонтон.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Святослава В. Петрова.

20.00 дол. Іван Дитюк.

В пам'ять св. п. пл. сен. Романа Рогожі.

200.00 дол. Володимира Сливоцька.
50.00 Святослав Цибрух.

В пам'ять св. п. інж. Михайла Салдита.

25.00 дол. Володимир Дмитрюк.
20.00 Богдан Пашковський.

В пам'ять св. п. пл. сен. Ніни Самокіш, Верх.

250.00 дол. Володимир і пані Лисняки.
100.00 Анастазія Бойцун, Александра Пігут, Іриней і Анна Прокоповичі, Ярослава Стойко, Пластовий Курінь „Верховинки“, Mariano Pasamonte.
По 50.00 Володимир і пані Воловодюки, Ольга Кузьмович, Степан Максимюк, Орест і Пані Надраґи, Христина Певна, Оксана і Террі Самокіш, Павло Стокотельний, Уляна Тарнавська, Наталка Титла, Степан Шількевич.
30.00 Ольга Тритяк.
По 25.00 Ольга Зацухна, Маркіян і Ліда Стасюки.

В пам'ять св. п. пл. сен. Наді Світличної.

100.00 дол. Ігор Гайда.

В пам'ять св. п. пл. сен. Володимира Стойка.

1,000.00 дол. Загін „Червона Калина“.
100.00 Богданна Титла.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Тел.: 845-782-0977

Всі датки на „Пласт в Україні“ можна відтягнути від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Презентація поетичних перекладів Остапа Тарнавського

НЮ-ЙОРК. – 12 травня 2007 року у Науковому Товаристві ім. Шевченка відбулася презентація книжки Остапа Тарнавського (1917-1992) „Поетичні переклади", виданої київським видавництвом „Пульсари" до 90-ліття від дня народження письменника. Вступне слово про нове видання виголосив Василь Махно, переклади віршів Райнер Марії Рільке, Стефана Ґеорґе, Т. С. Еліота, Германа Гессе, Пабльо Неруди, Стенлі Куніца, Дилана Тамаса прочитала Світлана Махно. Марта Тарнавська, котра готує до друку нове видання біобібліографічного покажчика О. Тарнавського, розповіла про нові біографічні знахідки його генеалогічного древа. Нижче вміщуємо текст виступу В. Махна на цій презентації.

Презентована книжка „Поетичні переклади" (Київ, "Пульсари", 2006), видана до 90-ліття Остапа Тарнавського, має на меті, в першу чергу, доповнити його перекладацький доробок в уяві читацького загалу, який не був опублікований за життя автора в книжковому варіянті з різних причин, себто деякі з пропонованих віршів представлених тут закордонних поетів були видрукувані у періодиці або взагалі були віднайдені у рукописах, які залишились по смерті поета.

Знаємо, що О. Тарнавський протягом цілого періоду своєї творчости перекладав різних поетів з різних мов і, як зазначає у передмові до цього видання Марта Тарнавська, „вона (книжка) охоплює друковані раніше у періодиці й не друковані досі, знайдені в архіві переклади з різних мов, за вийнятком сонетів Шекспіра, які появилися уже раніше окремою книжкою..."

Варто наголосити, що зацікавлення поетичними текстами в іншомовних літературах у О. Тарнавського вельми широке: принаймні, у цьому виданні представлені різні поети різних літературних епох: від епохи Відродження – Мікеланджело, представників романтизму – Персі Биш Шеллі, Йоганн Гете, Фрідріх фон Шіллер, французьких символістів – Шарль Бодлер та Жюль Ляфорґ, а найбільшу частину становлять модерністи – Волт Вітмен, Томас Стернз Еліот, Вільям Батлер Єйтс, Сен-Жон Перс, Райнер Марія Рільке, – і до своїх сучасників, як от Чеслав Мілош, Ярослав Сейферт, Ґьорґос Сеферіс та інші значні чи менш значні на сьогодні поети.

Зрозуміло, що поетичний канон, який для О. Тарнавського, як стратеґія його зацікавлень, був визначальним, який прочитуємо навіть з побіжного переліку (і не повного) цих імен, то ця парадиґма виразно свідчить про західній вектор його зацікавлень. Мови, якими писали, перекладені О. Тарновським поети, це – польська, німецька, англійська, французька, – і лише чеська (Сейферт) і грецька (Сеферіс) становлять вийняток з правила, але цей вийняток пояснюється просто: О. Тарнавський перекладав їхні твори тоді, коли ці двоє отримали Нобелівську премію. Метою перекладача – це принагідне ознайомлення українського читача із зразками їхньої творчости.

Отже, висновок такий О. Тарнавський віддавав перевагу (мотиви опустимо) німецькій, англійській, американській та французькій поезії, що підтверджує чиюсь тезу, що канон світової літератури створений цими мовами, а решта - це лише додаток і ,якщо відкинути дозу скепсису і маску снобізму, то в цьому щось є.

Тепер про мотиви: кожен перекладач селекціонує свої уподобання і смаки. що проявляється у тому, кого він перекладає і з кого моделює свою Антологію світової поезії. В О. Тарнавського це виразно модерністський канон, і доказ цьому ми знаходимо у статті самого перекладача із виразним і вельми нам потрібним для доказу заголовком „Про модернізм, переклади і ...поезію", надруковану1956 року у філядельфійському журналі "Київ". У цьому есеї О. Тарнавський визнає за поступ модерної поезії, дух її експериментаторства, посилається на різні приклади із світової поезії та української, для того, щоб якось пояснити собі, в першу чергу, якою мусить бути українська поезія, якою мірою мусить бути співідношення поміж формою та змислом і т. і., правдоподібно, що О. Тарнавський відчував, що це оновлення і (не лише поезії) після Другої світової війни відбувається різними шляхами.

Справедливости ради нагадаю, що саме у західньому каноні відбувалися пошуки нових поетичних форм, способів поетичного вислову, формувалася нова

(**Закінчення на стор.** 17)

На презентації книжки Остапа Тарнавського (зліва): Василь Махно, Марта Тарнавська, Світлана Махно, Орест Попович.

КИЄВО МОГИЛЯНСЬКА ФУНДАЦІЯ АМЕРИКИ

Києво Могилянська Фундація постійно подає до газет листи донорів. У газеті Свобода від 22 червня 2007 року була надрукована листа донорів від 1 січня до 1 травня 2007, а в газеті Свобода від 1 грудня 2006 року була опублікована листа донорів від 1 січня до 31 серпня 2006 року. Зараз ми подаємо доповнення до листи за 2006 рік від 1 вересня до 31 грудня 2006 року. Ще раз дякуємо всім хто підтримав Національний Університет „Києво Могилянська Академія".

Датки від організацій

BCS	25
matching gift of M. Borodayko	
Brzezinski Family Foundation	250
Dnister Company	50
Prizer Foundation	100
matching gift of Wiaczeslaw Cetenko	
UNA, Inc	3,000
Inshurens policy	
UNWL, Branch #129	100

Датки від приватних осіб

Balahutrak Stefania	50
Antochy Olga	1,000
Babchuk William	150
Bajko Petro	100
Balaban Basil W.	200
Bazylak Mary	25
Ben Theresa L.	500
Bilaniuk Oleksa & Larissa	100
Bilos John & Anna	1,000
Borodayko Marta	25
Brunec Walter & Maria	50
Brykajlo Peter & Catherine	50
Burda Mykola & Tamara	1,000
Burka Irena	10
Byc Olga	30
Chapelsky Lubomyra or Orest	25
Charkewycz R. H. & B. L.	250
Chomiak Vladimir	25
Ciapalo Roman & Nancy	50
Craton Helen J.	25
Czubatyj Wolodymyr & Anna	100
Danylyshyn J. & K.	50
Demediuk Alexandra & Dmytro	20
Demidowich George	25
Deychakiwsky Nadia	500
Deychakiwsky Yuri & Irena Eva Mostovych	1,000
Dmytryshyn Basil & Virginia	100
Durbak Marie J.	50
Duzyj Jaroslaw	50
in memory of D. Kostyniuk	
Dykyj Donna	50
Dziuk Bohdan & Christine	50
Ermolowich Stephanie	25
Farion Dmytro	100
Farion Eugene	30
Farion Jaroslawa	25
Filonowich Basil & Lidia	500
Goetz Allan C. & Lesia L.	400
Gudziak Alexander & Jaroslawa	200
Hajduk Helene	25
Halicki Andrew & Anastasia	30
Hamm Michael	50
Hayda Ihor & Roma M.	100
Hewko Eva Victoria	25
Hnatiw George	200
Library Fund	
Hrycak Peter & Rea M.	10
Hryhoriak Teodor	10
Hrynchuk Maria	20
Hucal Joseph & Ingrid	150
Humnicky Michael & Judith	100
Library Fund	
Ivashkiv Eugenia	50
Iwachiw Ostap	100
Iwankiw Ewhen & Maria	25
Iwaskiw Walter & Neonila	50
Jarosewich Myron & Daria	25
Jewtushenko Raissa	10
Kachmar Bohdan & Maria	100
Karasejczuk John & Halyna	15
Karawan Oleh & Joanne	150
Keske Walter H. & Luba S.	250
Klymkiw Volodymyr & Olena	100
Kocur Ihor	5,000
I.& A. Yurkevych-Kocur Endowment Fund	
Kohut Valentyna	50
Kolesnichenko Oxana	50
Kolinko Oksana	50
Kolomayets Anatole & Luba	50
Kolomayets George & Alexandra	40
Kovach Wasyl & Stanislawa	100
Kovalsky Eugene & Maria	100
Kowal Natalia	50
Kowerko Oleg & Alexandra	100
Kreiden Wsewolod & Hannelore	100
Kulchytsky George & Daria	50
Kurylas Olha	50
Kushnir Leo & Irene	500
Kuzma Orest & Oksana	50
Kytasty Peter & Lidia	25
Lawrin Mykola & Nadia	25
Limonczenko Alexis Rev. & Nina	200
in memory of L. Makarenko	
Limonczenko Valentina	50
Liscynesky Wasyl	1,000
Maciurak Wladimira	25
Magee Mary	20
Makarenko Ihor	200
in memory of L. Makarenko	
Markiw Bohdan	100
Library Fund	
Melnyk Alexanra C.	100
Melnyk Borys J.	20
Melnyk Dmytro	1,000
Mihaychuk Jerry & Nadia	2,500
J. & N. Mihaychuk Fund	
Miller William G. & Suzanne L.	500
Mociuk Olga B.	50
Mostowycz Leonidas & Oksana	250
Motyka Walter W.	50
Mykolenko Nick	25
Mykytyn Wasyl	500
Library Fund	
Mysko Zoreslava L.	50
Nakonecny Basil	25
Narozirny Areta & Victor	25
Nestorowicz Roman & Irene	20
Nowak Irene	100
Oceretko Arkadij	400
Olchowyj Mykolaj & Olena	30
Oscislawski Eugeniusz & Maria	10
Palahniuk Andrew & Cheryle	25
Pankow Peter & Levka	100
Panchuk Jaroslav & Jaroslava	100
Pastuszek William	25
Peniak Jurij or Marijka	25
Petrusha Mykola or Sophie	100
Pleszkewycz Omelian & Emilia	75
Plys Irene	100
Porytko Halyna	100
Pryshlak Stefania	100
Pulym Switlana & Anatol	100
Student Scolarship Fund	
Pyk Emil & Roxolana	50
Rudyk Martha	200
Sacharuk Serge & Eva H.	100
Samotulka Daria	50
Kostyniuk D. & L.	100
Senyk Josef	200
Sheremeta Adrian & Barbara	100
Shkilnyk Nadia	5,000
Shramenko Roman	500
Skomsky Michael S.	15
Slobodian Maria	500
Slobodian Paul	500
Slysh Roman S. & Fedynskyj-Slysh Natalia	100
Soluk Johanna	20
Sos John & Ulana	100
Stadnyk Stefan	25
Staszkiw Iryna	50
Stawnychy Mykola & Irena	25
Steckiw Eugene	50
Stepanenko Halyna	25
Sydorenko Jaroslav	100
Szczerbaniuk Gregory & Helen	500
Szczerbaniuk George & Jaroslawa	200
Szendiuch Alicia	300
Taratusky Ihor H. & Joanne H.	299
Tatarko Tatiana	75
Tkach Daniel	50
Traversa Halyna	500
Trigos Wira S.	50
Turczyn Martha	10,000
O.Turczyn Endowment Fund	
Tymiak Sydir Michael & Maria	40
Tymkiw Stephan & Tamara	750
Tytla Bohdanna	50
Vinych Victor & Nadia	100
Von Helbig Yara	4,000
Library Fund	
Voytovich Martha	250
Wasyliw Alex & Helen	250
Wasyliw Orest	100
Wasyluk Maksym	25
Wasynczuk Ludmila	100
Wawryszczuk Borys	100
Wesolowsky Oleh & Josefa	10
Wojtowycz Myron	2,000
Worobec Irena & Alexander	100
Worobec Sophie & John	100
Yaremko Mykola	250
Zacharchuk Borys	25
Zaika Laura	50
Zajlo Emil	50
Zaplitny Jaroslaw & Olga	100
Zaplitny-Ttee Sophie	200
Zguta Russell	100
Zmyj Eugene	25

Новий президент в Києво Могилянській Академії

Демократичні вибори

29 червня Академічна Конференція Національного Університету *Києво Могилянська Академія* обрала професора Сергія Мироновича Квіта на посаду президента НаУКМА. Академічна Конференція це орган самоврядування НаУКМА який складається з професорів, викладачів, представників адміністрації та студентських організацій.

Вперше в України президент університету, маючи діючий контракт, склав свої повноваження (резигнацію) для того щоб демократично обрати нового президента і передати відповідальну роботу кваліфікованому молодому провіднику для добра університету.

В'ячеслав Брюховецький зазначив, що претенденти на посаду президента НаУКМА – достойні кандидатури, що ця посада вимагатиме від них повної самовіддачі і тяжкої повсякденної праці. Він висловив тверду впевненість в тому, що головні засадничі принципи і найбільші здобутки Могилянки за нового і наступних президентів залишаться непорушними, а саме: прозорий і некорумпований спосіб прийняття студентів; плекання українського духу Могилянки; внутрішня атмосфера свободи слова, думки, власного вибору кожного могилянця; орієнтація на кращі світові стандарти, перехід від навчально-наукового до науково-навчального закладу.

В'ячеслав Степанович планує і надалі працювати на користь Академії. Він бере на себе відповідальну місію Почесного Президента Університету та зосередиться на своїй роботі Президента Міжнародного благодійного фонду "Відродження" Києво-Могилянської Академії.

Др. Сергій Квіт, президент Національного університету Києво-Могилянська Академія та др. В'ячеслав Брюховецький, президент Міжнародного благодійного фонду "Відродження" Києво-Могилянської Академії.

Президента НаУКМА обирали шляхом таємного голосування. За результатами Сергій Квіт набрав 51,7% голосів, другий кандидат набрав 32,8% голосів, не підтримали жодного кандидата 4,5% .

Академічна та професійна біографія Сергія Квіта багатогранна – професор, доктор філологічних наук, декан факультету соціальних наук та соціальних технологій НаУКМА, у минулому – директор Могилянської школи журналістики, доцет Інституту журналістики Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка, головний редактор журналу "Українські проблеми", редактор відділу у журналі "Слово і час". Він навчався в Інституті журналістики Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка, здобув доктора філософії (PhD) у Німеччині та доктора філологічних наук в Україні та пройшов різні стажування в університетах Европи та США. Професор Квіт є членом Національної комісії з утвердження свободи слова при Президентові України та президентом Центру медіареформ. Має ряд публікацій, відзнак і нагород, серед них – Медаль Святого Петра Могили, Грамоту мера Києва за наукову та педагогічну діяльність, Премію Фундації Українського Вільного Університету.

Інавгурація нового президента Національного університету "Києво-Могилянська академія" відбудеться 31 серпня 2007 року на Церемонії у перший день нового академічного року.

Нагорода В'ячеславу Брюховецькому

25 червня 2007 року Президент України Віктор Ющенко підписав указ, яким присвоїв звання „Герой України" В'ячеславу Брюховецькому – за визначний внесок у національне відродження України, вагомі особисті заслуги у розвитку вітчизняної освіти і науки, багаторічну плідну науково-педагогічну і громадсько-політичну діяльність.

Др. В'ячеслав Брюховецький відновив Києво Могилянську Академію в 1991 році після довгих років її закриття, служив на позиції президента університету від першого дня її відродження, відбудував знищені історичні приміщення, зорганізував факультети, академічний штаб професорів, викладачів, адміністративні органи, інститути, видавництво, а найголовнійше – поставив історичний український університет на високий рівень до якого тяготіють висококваліфіковані студенти з всієї України, а тепер також і з іноземних держав.

Студентське життя процвітає і випускники Академії вже займають провідні позиції в уряді та в комерційних структураї держави. Сьогодні НаУКМА входить до трійки найпрестижніших університетів України. Могилянська спільнота складає 3715 бакалаврів, 698 спеціалістів, 2028 магістрів, 185 аспірантів і 16 докторантів.

Kyiv Mohyla Foundationof America
Tel. 773-685-1828, Fax 773-794-1654, e-mail:mail@kmfoundation.com, www.kmfoundation.com
Kyiv Mohyla Foundation is registered as a 501(c)(3) nonprofit organization. Your donation is tax deductible.
Donation may be sent to: Kyiv Mohyla Foundationof America
P.O. Box 46009 Chicago, IL 60646-0009

При виявленні неточностей у листі та помилок просимо телефонувати до Києво Могилянської Фундації, телефон 773-685-1828.

Презентація ...

(*Закінчення зі стор.* 15)

ідеологія співідношення мистецтва та його функції, себто уже з 50-тих років починався постмодернізм, як знак завершености модернізму, як його заперечення.

О. Тарнавський, як і більшість його літературних ровесників, опинившись поза межами батьківщини, дуже гостро це переживав. Тому цілком зрозумілою для мене є його твердження, хоч не до кінця прийнятне, що „оновлення поезії, а воно мусить бути перманентне, може вийти лише з гущавини нашої рідної поетичної традиції з усіма притаманними нашому поетичному світові рисами.”

Спробую прокоментувати цей вислів: ідея про український мистецький напрям була помилковою і не справдилась, багато хто з українських письменників перебували на пограниччі і культувуючи з одного боку, щире бажання залишитись українськими письменниками на чужині, а з іншого - американський (чи европейський) інтелектуальний світ пропонував їм щось інше і це інше не завжди ними адекватно сприймалося, або й попросту відкидалося.

У творчості Остапа Тарнавського такий дуалізм також присутній і наявний: його внутрішня – як поета – боротьба, зводилася, на мій погляд, до поєднання модерних мистецьких ідей через традиційність форми і питомо український комплекс обов’язку поета, натомість, як перекладач, він більш вільний у своєму виборі та смаках.

Перекладач – це і суперник, і співавтор. Моє розуміння перекладацтва як мистецького акту, до того ж, коли перекладач й сам є поетом, то це виглядає так, що усе дійство мистецького акту перекладання відбувається як процес припасування своєї поетичної системи до тієї, яку перекладаєш, найкраще, коли ті системи співзвучні, себто коли поет і перекладач мають подібні естетичні уподобання.

О. Тарнавський найбільш послідовним виявився, як перекладач сонетів Вільяма Шекспіра, (том сонетів зявився друком 1997 року уже по його смерті), послідовним, бо майже уся сонетна спадщина Шекспіра була проінтепретована О. Тарнавським, до нього в українській літературі існувало два варіянти сонетів Шекспіра у перекладах Дмитра Паламарчука та Ігоря Костецького, щоправда, принагідні переклади Шекспірових сонетів трапялися і в інших українських авторів.

„Поетичні переклади” – це мозаїка голосів світової поезії у виконанні О. Тарнавського, оскільки кожна поетична система чи то Еліота, чи Павнда, чи Сен-Жон Перса, чи Сеферіса, чи Мілоша, створює враження універсальности, а така універсальність та різноманітність стилів, перекладених О. Тарнавського поетів, спонукає і самого перекладача перевтілюватись і перевтілювати усю енергію іншої мови ув систему мови української, це вельми важке завдання.

Таким універсалізмом в українському перекладацькому цехові володіли Рильський, Бажан, Кочур, Лукаш, Москаленко, але навіть і в них були улюблені поети і улюблені мови: у Рильського – польська та російська, дивовижний інтепретатор Міцкевича і Пушкіна, у Бажана – грузинська і німецька, (Руставелі та Рільке) у Кочура та Лукаша (важко визначити), у Москаленка – французька (Сен-Жон Перс).

Для О. Тарнавського, на перший погляд, наче цієї проблеми не існує, себто приорітети у нього відсутні, виглядає, що поетичний текст - як система знаків та мовної енергії – готова сприйнятись ним, як автором перекладу, не залежно від того, якою мовою вона створена, але саме тут існує засаднича проблема акту переінакшення, що називаємо майстерністю перекладача.

Право поета (і перекладача) є природнім – пропонувати своє бачення світу, право читача (і слухача) вибирати ту чи іншу поетову (і перекладачеву) модель, чий обов’язок є більший і важливіший, на це питання, яке відводить нас у хащі теорії про текст і його сприйняття, про текст і читача, – однозначної відповіді не існує.

„Поетичні переклади” О. Тарнавського власне доповнюють нам корпус текстів, перекладених українською мовою, важливих і визначальних світових поетів в історії поезії – це з одного боку, а з іншого – свідчить про саморозвиток О. Тарнавського як поета і перекладача в умовах пограниччя мов та культур.

Нова філія ..

(*Закінчення зі стор.* 9)

Еліяшевська), Школа св. о. Миколая, Український культурний осередок при парафії свв. Володимира і Ольги. Дякуємо корпорації „UA Group” за 2 тис. дол. для придбання інвалідних візків зворим в Україні. Також власникам і працівникам фірми „Міст-Карпати” за величезну допомогу при висиланні пакунків з одягом, взуттям, пеленками, ліками. Люди приносили для дітей-сиріт, хворих дітей та немічних людей. Приходили сортувати і складати одяг в холодному приміщенні складу Марія Марків, Оксана Тиндик, Ліда Дедик, Мирослава Степаняк, Ганна Муха, Наталя Петрик, Ольга Мотлешок. Чоловіки допомагали вантажити контейнер.

Я закликаю до співпраці з нами тих людей, котрі досі не знали про існування нашої організації. За додатковою інформацією можна зголоситися до О. Коляси на телефон (773) 862-2672.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

53. Перша книга Самуїлова, 1-3: Ілля і отрок Самуїл

У Елкани з Єфремових гір було дві жінки – Анна і Пеніна. Анна не мала дітей і просила Бога зглянутися на неї і дати їй сина, котрого обіцяла зробити слугою Божим. Народився у неї хлопчик, якого вона назвала Самуїлом, що означало „жадання від Бога“. Коли хлопчик підріс, його віддали в служники до священика Ілії. Анна ж мала ще трьох синів і дві дочки. Коли Ілій став старий і лежав у покої, Самуїл тричі почув серед ночі своє ім’я і щоразу приходив до Ілія, думаючи, що той кличе його. А то був поклик Бога. На третій раз Самуїл збагнув, що то Бог його кличе, і почув від Бога, що будуть покарані сини Ілії, бо брали вони м’ясо з пожертв собі на поживу. „І виростав Самуїл, як пророк Господній“.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Ю. Бачинський допомагає сиротинцеві

НЮ-ЙОРК. — Уже 12 років спонзорує обласний дитячий будинок у Житомирі Юліян Бачинський з Ню-Йорку. Він запропонував свою допомогу у часи, коли Україні було найважче. Благодійна діяльність Ю. Бачинського мала довгу передісторію. З 1955 року мешканці так званого „східнього села“ Мангетену ходять за м’ясними виробами до крамниці Ю. Бачинського, куди їх приваблює неповторний смак його ковбаси, яку виготовляють тут же, за рецептами, які традиційно тримають у таємниці. Свої перші рецепти Ю. Бачинський отримав багато років тому від однієї українки.

Понад 12 років тому, після багатьох років важкої праці, Ю. Бачинський передав справи своїм помічникам і заради здоров’я сповільнив темп діяльности. У вільний час, який у нього з’явився, Ю. Бачинський вирішив зайнятися доброю справою – заопікуватися сиротинцем в Україні. За допомогою Генерального консульства України в Ню-Йорку Ю. Бачинський знайшов координати Житомирського обласного будинку дитини, який очолила Світлана Урсуленко. Вона згадує: „Початки були дуже важкі. Державне фінансування закладу покривало тільки 16 відс. від усіх потреб. Коштів немає, а проблем багато. І тут зателефонував Ю. Бачинський і запропонував свою допомогу“.

Спочатку Ю. Бачинський разом з дружиною Марією посилав в Україну контейнери з харчами, потім почав передавати іграшки, ліки, вітаміни, гроші та одяг.

З часом С. Урсуленко прийшло на думку створити при будинку центр ранньої медико-соціяльної реабілітації для дітей. Перші внески на побудову центру зробила родина Бачинських. Окрім своїх грошей, Ю. Бачинський організував збір коштів в українській громаді.

Надхнені прикладом діяспорян, перші особи української держави долучилися до створення центру та виділили на нього чималі кошти. Будинок відвідав Президент України Віктор Ющенко. Після побудови центру постало питання, як і чим обладнати новобудову, в чому теж допомогли Ю. та М. Бачинські. За їхньою рекомендацією чимало американських родин усиновили дітей з житомирського будинку.

Ю. Бачинський фінансово допомагає різним українським установам, таким як музей та церква св. Юра в Ню-Йорку. У 1996 році Ю. Бачинський був нагороджений орденом Папи за підтримку Церкви. „Я сам – сирота, знаю як тяжко сиротам живеться. Тому я взяв цей сиротинець і сказав собі, що мушу його поставити на ноги“, – каже він.

Ю. Бачинський – далеко не найбагатша людина. Свої гроші він заробив важкою щоденною працею протягом пів століття. Однак, для цього працелюбного українського іміґранта, допомога іншим – важливіша за накопичення матеріяльних цінностей. А на запитання, яке відчуття приносить ця діяльність, Ю. Бачинський відповів просто: „Відчуваю, що роблю добру справу“. (*„Голос Америки“*)

ПРЕСОВИЙ ФОНД СВОБОДИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2007 Р.

125 дол.	Албрітон (ПС) Ерік, Лонґв'ю, Тех – в пам'ять Ярослава Стахова	
100	Українська Православна катедра св. Володимира	Парма, Огайо
85	Вронський Володимир	Ґрінланд, Н. Й.
55	Одежинський Богдан	Філядельфія, Па.
50	Бреславець Галина	Росквіл, Мд.
	Дячуки Володимир і Уляна	Ратерфорд, Н. Дж.
	Крижанівський Юрій	Медісон, Н. Дж.
	Кушнір Філіп –в пам'ять Ярослава Стахова	Делас, Тек.
40	Ґрень Анна	Феєрпорт, Н. Й.
35	Войтович Мирон	Медісон, Виск.
30	Бонакорса Христина	Білівіл, Н. Дж.
	Джулі Павло і Ірена	Ґрос ПТ Шорі, Миш.
	Ґелета Богданна	Коледж Парк, Мд.
	Нагірна Ольга	Ізлінґтон, Онт., Канада
28	Гуцал Йосиф	Торанж, Каліф.
25	Хидовська Валентина	Ветерсфілд, Кон.
	Фенчен Мирон	Фаєр Овкс, Каліф.
	Феш Михайло	Туксон, Аріз.
	Ґавдяк Ігор	Колумбія, Мд.
	Ґілі Євген і Анізія	Емблір, Па.
	Гнатюк Юлія	Монтреал, Кве, Канада
	Комічак Михайло	МС Кіс Рокс, Па.
	Кочман Ігор	Монтґомері, Тек.
	Піхурко С. і Б.	Трой, Миш.
	Борисkевич-Бойд Володимир	Лайк Сузі, Фла.
20	Гулеї Дмитро і Марія	Вестон, Огайо
	Федорців Теодора	Форест Гілс, Н. Й.
	Камінський Василь	Вінетка, Іл.
	Костик Стефан	Наяк, Н. Й.
	Коваль Бойд	Вашінґтон, Д. К.
	Никифорук Василь	Джексон Гейтс, Н. Й.
	Плис Ірена	Трентон, Н. Дж.
	Раковська Александра	Рівергейд, Н. Дж.
	Сімок Андрій	Лас Веґас, Н. Й.
	Станьки Георгій і Христина	Ютика, Н. Й.
	Стасів Роман	Конґрес, Н. Й.
	Тимяк Сидір Михайло	Пітсбурґ, Па.
	Зобнів Анна	Пекісвіл, Мд.
15	Бекерська Дарія	Таксідо Парк, Н. Й.
	Дикун Марґарета	Торонто, Онт., Канада
	Яримович Зиновій	Філядельфія, Па.
	Кульчицька Марія	Вудбрідж, Кон.
	Лобур Вільям	Ріджвуд, Н. Й.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Маринюк Андрій	Кергонксон, Н. Й.
	Михальчак Микола	Манлилус, Н. Й.
	Мисишин Мар'ян	Спрінґфілд, Мас.
	Репета Євген	Ворен, Миш.
15 дол.	Руб Юрій	Діарборн, Міс.
	Степанків Текля	Гюстон, Тек.
	Шраменко Роман	Веніс, Фла.
	Слюсарчук Юрій	Монро, Н. Й.
	Возняк Ірена	Камілус, Н. Й.
	Яриш Іван	Рокі Гіл, Кон.
10	Березовський Стефан	Франклін Парк, Іл.
	Бурак Андрій	Бімсвіл, Онт., Канада
	Дроздовська Анна	Бафало, Н. Й.
	Дзіман Михайло	Мейплвуд, Н. Дж.
	Федорончук Євгенія	Мантенсайд, Н. Дж.
	Ґаврушенко Петро	Лайк Гейвата, Н. Дж.
	Ґалан Орест	Пінілас Парк, Фла.
	Ганкевич Тиміш	Добс Фері, Н. Й.
	Гаврилюк Галина	Джерзі Сити, Н. Дж.
	Герец Роксана	Ратерфорд, Н. Дж.
	Єфіменко Федора	Палм Соаст, Фла.
	Юзвін Йосиф	Ратедфорд, Н. Дж.
	Капітанець Катруся	Клівленд, Огайо
	Кіхтан Стефан	Гюстон, Тек.
	Кізима Катерина	Окфорд, Миш.
	Кобасяр Віра	Йонкерс, Н. Й.
	Когут Микола	Філядельфія, Па.
	Костечко Любомира	Йонкерс, Н. Й.
	Костюки Теодор і Александра	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Котляр Іван	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Козак Ірена	Філядельфія, Па.
	Куземський Іван	Філядельфія, Па.
	Кий Мирослав	Валінґфорд, Па.
	Лончина Орися	Ралей, П. Ка.
	Маслянка Осипа	Елктон, Мд.
	Мельничин Юлія	Норт Порт, Фл.
	Онишкевич Ілля	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Плавдюк А.	Монтреаль Кве., Канада
	Пилипюк Марко	Вестон, Онт., Канада
	Турчин О. Буена	Парк, Каліф.
	Щербюки Марія і Василь	Ілвуд Парк, Іл.
	Заброцька Анна	Філядельфія, Па.
	Якимечко М.	Едмонтон, Ал., Канада
5 дол.	Балабан Ярослава	Юніон, Н. Дж.
	Басараб Катерина	Філядельфія, Па.
	Беґел Роман	Мунт Вернон, Ваш.
	Білик Стефанія	Кліфтон, Н. Дж.
	Борис Іван	Іленвіл, Н. Й.
	Черейовський Александер	Ворен, Миш.
	Хойнацька Н.	Оак Форест, Іл.
	Дингало Володимир	Трой, Миш.
	Дика Людмила	Блейрстовн, Н. Дж.
	Ергардт Олена	Далерс, Тек.
	Ґой Зеновій	Балтимор, Мд.
	Гаврилко Евстахій	Ворен, Миш.
5 дол.	Гаврилюк Роман	Коткіл, Н. Й.
	Головата Іванна	Веніс, Фла.
	Яременко Анді	Кліфтон, Н. Дж.
	Кандюк Богдан	Ґлен Спей Н. Й.
	Козуб Волтер	Сиракюз, Н. Й.
	Кравців Ярослав	Норт Провіденс, Р. Ай.
	Кузьма Петро	Роскі Гіл, Кон.
	Кузьмів Данило	Ґлен Бирнес, Мд.
	Корлатович Стефан	Клівленд, Огайо
	Лопадчак Іван	Вест Сенека, Н. Й.
	Лилак Микола	Рочестер, Н. Й.
	Максимюк Стефан	Сільвер Спрінґ, Мд.
	Маланюк Богдан	Н. Маямі Віч, Фла.
	Мазяки Роман і Юліянна	Бломфілд Гілс. Миш.
	Мельник Василь	Парма, Огайо
	Мельникович Михайло	Парма, Огайо
	Мікол Едвард	Стетен Ісланд, Н. Й.
	Мороз Михайлина	Вернон, Кон.
	Мозіль Дмитро	Клівленд, Огайо
	Музика Григорій	І. Гановер, Н. Дж.
	Олесницький Юрій	Томс Рівер, Н. Дж.
	Остапюк Євфрозина	Савт Гавен. Мін.
	Олійник Юрій	Кармімайкл, Каліф.
	Панчишин Петро	Бервік, Па.
	Полянська Юлія	Елізабет, Н. Дж.
	Панчук Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Пришляк Павло	Веніс, Фла.,
	Писарів Джуді	Вйомінґ, Па.
	Семенюк Марія	Мінеаполіс, Мін.
	Ступар Теодор	Ла Порт, Інд.
	Савчин Євген	Форт Колінс,
	Слободян Марія	Едісон, Н. Дж.
	Смук Андрій	Колумбія, Кон.
	Стадник Петро	Рочестер, Н. Й.
	Стельмах Ігор	Ґластонбурі, Кон.
	Стрижаковська Ольга	Трентон, Н. Дж.
	Шендюк Александер	Роскі Гіл, Кон.
	Шмайда Марія	Ню Брітан, Кон.
	Татчин Стефанія	Тімонеум, Мд.
	Ткачик Ґертруда	Туссон, Аріз.
	Винник Остап і Віра	Бронхвіл, Н. Й.
	Вігак Василь	Лансдел, Па.
	Якимів Катерина	Бріджпорт, Кон.
	Яворська Лариса	Юніон, Н. Дж.
	Юречко Ольга	Лаурі Стейшин, Па.
	Загалькевич Орест	Кренфорд, Н. Дж.

Разом: 2,173.00

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

СПОРТ

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ“

Нові перемоги з футболу

„Чорноморська Січ“	–	„Шутерс 22“	– 3:2
„Чорноморська Січ“	–	„Абіджесто“ ФК	– 3:2
„Чорноморська Січ“	–	Моріставн „Ол Старс“	– 3:3
„Чорноморська Січ“	–	„Олімпіко“ СК	– 7:2

28 червня і 5 липня дружина копаного м’яча „Ч. Січі“ провела чергові змагання за трофей літнього турніру університету Кейн в Юніоні, Ню-Джерзі. Обидві зустрічі „січовики“ виграли з однаковими вислідами – 3:2.

В змаганнях з клюбом „Шутерс 22“, що проходили під рясним дощем, українські футболісти не змогли розвинути швидкости, якою вони відзначаються, з огляду на мокре і слизьке поле. Все таки вони мали технічну перевагу, завдяки якій здобули три ґолі. Рахунок відкрив Данило Левицький на 9-ій хвилині. Через 5 хвилин граючий тренер Андрій Панас забив ще один ґоль. Після цього ґоля суперники провели кілька контратак, в одній з яких зменшили перевагу – 2:1. До кінця поєдинку обидві дружини здобули ще по одному ґолеві, при чому Дмитро Терещук остаточно встановив для „Ч. Січі“ переможний вислід – 3:2.

В зустрічі з клюбом „Абіджесто“ ФК дружина „Ч. Січі“ в більшості володіла м’ячем, напад створив ряд критичних ситуацій і врешті Дмитро Терещук здобув на 19-ій хвилині ведення – 1:0. Через дві хвилини суперники вирівняли вислід – 1:1. На 32-ій хвилині Д. Левицький з гарної акції А. Панаса–Марка Гординського підніс рахунок до 2:1. Після цього напад „Абіджесто“ провів контратаку, в якій здобув право на вільний стріл, що закінчився ґолем – 2:2. Як і в попередній зустрічі молодий, винахідливий „снайпер“ Д. Терещук і цим разом здобув для „Ч. Січі“ переможного ґоля.

У змаганнях із збірною командою Моріставну „Ол Старс“ українські футболісти були близькі до першої поразки в цьому турнірі, коли вислід після перших 20 хвилин становив 0:3. Гра не клеїлася, досвідчені суперники зуміли використати усі свої можливості. Щойно після третього ґоля „січовики“ перехопили ініціятиву, і Д. Левицький забив ґоль. Після цього напад „Ч. Січі“ створив ряд критичних ситуацій під воротами суперників, дві з яких вдало використав молодий „снайпер“ Д. Терещук, який здобув до кінця зустрічі два ґолі і вирівняв рахунок – 3:3. На більше не вистачило часу.

В других змаганнях – з клюбом „Олімпіко“, в складі якого виступають футболісти, прибулі з країн Південної Америки, українські футболісти цим разом взялися до праці від самого початку зустрічі і, як показує вислід, розгромили суперників – 7:2. У цій зустрічі відзначилися молоді таланти – Д. Терещук, якому вдало торував „Стежки“ до воріт суперників Петро Касіяненко, що гідно продовжує гру свого батька Стефана, який кілька декад тому виступав в дружині „Ч. Січі“. Переможні ґолі в цій зустрічі здобули Д. Левицький (2), П. Касіяненко (2) і вихованець Спортової школи „Чорноморської Січі“ Д. Терещук (3). Крім згаданих футболістів, в складі дружини в цих змаганнях виступали: Матвій Зєлик, Марко Витвицький, Андрій Кудрик, Михайло Гудзій, Андрій Мандзій, Гриць Сергіїв, Андрій Нинка. Провідник – Микола Гординський.

„Чорноморська Січ“ здобула чотири точки, завдяки чому зайняла провідну позицію в табелі ігор, маючи точок 13:1 і відношення ґолів 21:9.

Відбудеться шаховий чемпіонат УСЦАК

Згідно з уповноваженням Управи УСЦАК, 6 жовтня 2007 року в домівці УСВТ „Чорноморська Січ“, в новому Українському Американському Культурному Центрі у Випані, Ню-Джерзі, відбудеться шаховий чемпіонат УСЦАК 2007 року. Турніром провадитиме ланковий шахів УСЦАК о. Маріян Процик.

Ігри відбудуться в групах старших і юнаків за трофеї УСЦАК і відповідні фінансові нагороди. Провід шахової ланки УСВТ „Ч. Січ“ запрошує українських шахістів стати членами нашої ланки і взяти участь в чемпіонаті. В наступному році чемпіонат УСЦК включено до програми Української спортової олімпіяди у Філядельфії. Шахісти нашої ланки візьмуть участь в цих іграх. Зголошення до шахової ланки „Чорноморської Січі“ можна висилати на адресу Товариства: Ukrainian Athletic Association „Chornomorska Sitch“, 60-C North Jefferson Rd., Whippany, NJ 07981.

Вишкіл в спортовій школі

Понад 60 юначок й юнаків з різних штатів США, Канади і України протягом двох тижнів візьмуть участь в 38-ій літній Спортовій школі „Чорноморської Січі“ на спортових базах Союзівки з копаного м’яча (футболу), відбиванки, плавання і тенісу. З юнацтвом працює 10 осіб добірного персоналу – інструкторів і опікунів. Вишкіл закінчиться в суботу 4 серпня.

Змагання УСЦАК на Союзівці

Плавацька дружина „Чорноморської Січі“, багаторазовий чемпіон УСЦАК, візьме участь в цьогорічних змаганнях за першість УСЦАК, що традиційно відбудеться під час Дня праці в басейні Союзівки. Змагання з плавання провадить ланкова УСЦАК Марійка Бокало.

Протягом трьох днів триватимуть змагання з тенісу, якими провадить ланковий тенісу Юрій Савчак.

Омелян Твардовський

Відлуння діяспори на турнірі у Києві

КИЇВ. – 7 червня у мальовничому мікрорайоні Києва – Академмістечку завершився Міжнародний юнацький шаховий турнір, організований Центром військово-патріотичного і спортивного виховання молоді Святошинського району столиці та Управлінням фізкультури й спорту Святошинської районної адміністрації, що був присвячений Міжнародному дню захисту дітей.

Всього в турнірі брали участь півтори сотні юних шахістів з Індії, Швайцарії, Росії.

Україна була представлена шахістами з Києва, Житомира, Херсону, Феодосії та з м. Енергодару Одеської области. У Святошинську спеціялізовану школу ч. 185 на закриття турніру завітали, крім батьків молодих шахістів, й знані люди та провідні шахові журналісти, зокрема Міжнародний майстер, екс-чемпіон Києва, колишній стипендіят Української спортової централі Америки й Канади (УСЦАК) Сергій Перун.

Міжнародний майстер Дмитро Нагорний і мешканець Києва, історик спорту української діяспори і вітчизняних шахів Петро Безпалько не вбереглися від спокуси дати майстер-кляс з швидкої гри.

Насамкінець, коли після п’яти турів у різних вікових категоріях та командних ігор турнір було завершено, настав урочистий момент відзначення найкращих. Перше місце виборола команда юних шахістів Херсона, друге та третє місця у киян. Абсолютно найкращий результат показав Денис Стальченко з міста Ірпінь Київської области.

Від організаторів турніру переможці отримали почесні кубки та медалі, грамоти та призи. Несподіваною відзнакою для команди м. Енергодар стало вручення книги „Шахісти української діяспори“ з рук її автора – П. Безпалька.

Автор книги розповів молодим шахістам і присутнім про історію української діяспори, про створення на Північноамериканському континенті українських спортивних осередків УСЦАК для координації спортивних змагань.

З зацікавленням слухали присутні розповідь про видатних шахістів діяспори – Ю. Семенка, Ю. Боголюбова, Ф. Богатирчука, С. Попеля, О. Поповича, футболістів – Зенона Снилика, братів Чижовичів, плавця Рона Карнауха, видатних організаторів спортивного руху в діяспорі Мирона Стебельського, Омеляна Твардовського, О. Поповича, Василя Тараска. А також про налагодження зв’язків діяспори з Великою Україною та фінансову підтримку діяспорою США і Канади спорту в Україні, зокрема молодих шахістів – Р. Пономарьова, Т. Кононенко, К. Лагно, А. Волокитіна, А. Музичук та ін.

Про міжнародний юнацький шаховий турнір в Святошині, переможців і події на ньому широко повідомлялося в пресі.

Ірина Бібко

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осцісляавська 973-292-9800 #3040*

• РІЗНЕ •

Looking for a long-lost friend: a Ukrainian-American scholar specializing in Chinese, named Maria or Marusia (?). She studied at Hunter College in the early 1980's; her family came from Ukraine via France. If anyone knows her, please contact Brian Chambers
e-mail: polyglot11@gmail.com.

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка до помочі для старшої жінки із замешканням, (6 або 7 днів на тиждень).
Тел.: (301) 438-1203

• ЗНАЙОМСТВА •

Українка, 60 років бажає познайомитись з чоловіком для створення майбутнього життя. Маю працю.
Тел.: 1(917) 470-1090

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956, Михайло

Користуйтеся веб-сайтами „СВОБОДИ"
www.svoboda-news.com
„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА"
www.ukrweekly.com
УНСоюзу
www.ukraini annationalassociattion.org

Ділимося сумною вісткою, що 13 липня 2007 р., проживши 69 років, несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ІГОР СТЕФАН МАЛИНОВСЬКИЙ

нар. в селі Струтинь Золочівського району Львівської области.

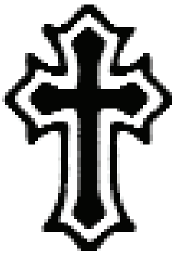
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 липня в церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Сити, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишені в глибокому смутку:

дружина – АННА
донька – НАДЯ з чоловіком ІГОРЕМ САЛАБАЙ
донька – ОЛЯ з чоловіком АНДРІЄМ ІЛЬНИЦЬКИМ
син – ЯРОСЛАВ з дружиною ГАЛЕЮ
внуки – ГАЛЯ з чоловіком РАЄНОМ
ХРИСТЯ, РОМАН
АНДРІЯНА, АНДРІЙКО
АЛЕКС
брат – МИРОСЛАВ з дружиною ДАРІЄЮ, дітьми і внуком.
сваха – МАРІЯННА ІЛЬНИЦЬКА
свати – МАРІЯ і ВАСИЛЬ МУРИН
ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

Нехай американська земля буде Йому пухом!

Вічна Йому пам'ять!

З жалем повідомляємо, що 8 червня 2007 року в Rutherford, NJ відійшов у вічність, проживши 83 роки наш найдорожчий
ТАТО і ДЗЯДЗЬО

СВ. П.

інж. ОЛЕГ БАЧИНСЬКИЙ

нар. 11 січня 1924 р. в Бережанах, Україна,
вдівець по св. п. д-р Ядвідзі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 13 червня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
Похований на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Олег Бачинський проживав у Джерзі Сити, Н. Дж., а останньо в Rutherford, NJ. Працював інженером у Ball Brother's Company, Brooklyn, NY. На пенсію перейшов у 1972 році.

У смутку залишилися:

донька – ОКСАНА з чоловіком ВІКТОРОМ
син – АНДРІЙ
донька – МАРТА з чоловіком СЕМ
внуки – НИКОЛА, ЕВГЕН, ЮЛІЯНА, АНДРІЙ, АДАМ
СТІВЕН, АРІЯНА

Вічна Йому пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ 17 ЛИПНЯ 2007 р.
св. п. Олега Бачинського була відправлена
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку Н. Дж.

У ПРЕСУМНУ ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
найдорожчої МАМИ, БАБЦІ і ТЕТИ

СВ. П.

КАТЕРИНИ КОВШЕВИЧ

з дому ВЛАСЕНКО

що відійшла у вічність 1 серпня 2003 р.
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в середу, 1 серпня 2007 р. о год. 9-ій ранку

- в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.
- в церкві св. Юра у Львові
- в церкві Різдва Пресвятої Богородиці, Заріччя Україна

донька – ХРИСТИНА К. ДУРБАК
внуки – СОФІЯ, ОЛЕГ - РОМАН ГАСЮКИ
зять – БОГДАН ГАСЮК
сестрінка – АННА БОЙЦУН-САВАДЖ із синами ЧАРЛЗОМ і МИХАЙЛОМ
та дальша родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

У П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ і БРАТА

СВ. П.

БОГДАНА ЯСІНСЬКОГО

який відійшов у вічність 28 липня 2002 р. у Києві
будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ
28 липня 2007 р.

- У Княгинині у церкві св. Покрови
- у Києві на Аскольдовій Могилі
- у Севастополі у церкві Успення Пресвятої Богородиці
- у Донецьку у церкві Зіслання Святого Духа
- у Силвер Спрінґ, Мд. у церкві св. Тройці (14 липня).

Просимо о молитви за вічний спокій душі св. п. Богдана.

дружина – ТЕТЯНА
діти – ІРИНА з мужем КЕННЕТОМ ҐРЕЙВЗ
– РОМАН з дружиною ДЖУДІ
– МАРТА з мужем ІВАНОМ КРИВУЦЬКИМ
внуки – ДАНИЛКО ҐРЕЙВЗ
– АНДРІЙКО КРИВУЦЬКИЙ
сестри – НАДЯ ЖЕЛЕХІВСЬКА з родиною
– МАРІЯ МУРОВАНА з родиною
– ЛІДА КЕЛЛЄР з родиною
кузини – родини ТАТУНЧАКІВ і АНДРЕЙЧИКІВ
ближча і дальша родина в Україні та США.

В глибокому смутку
повідомляємо,
що у вівторок, 5 червня 2007 р.
по довгій недузі відійшла у
вічність моя найдорожча
ДРУЖИНА

СВ. П.

ЕМІЛІЯ ПАВЛЮК

з дому ЯВОРСЬКА

нар. в селі Новошичі біля Самбора.

Тлінні останки спочили на цвинтарі св. Марії у Факс-Чейсі, Па. Покійна була скромного характеру, належала до різних організацій, як рівнож свого часу очолювала 13 Відділ Союзу Українок в Честері, Па.

В глибокому смутку залишила :

мужа – ТЕОФІЛЯ
сестру – ЕВГЕНІЮ ПІЦИК

Вічна Її пам'ять!

Центральна Управа Організації Державного
Відродження України (ОДВУ)
з глибоким жалем повідомляє членство
ОДВУ і всю Українську Громаду, що
13-го липня 2007 р. відійшов у вічність

СВ. П.

АНТОНІЙ СТЕФАН РУБЕЛЬ

Член ОДВУ та колишній секретар Центральної Управи ОДВУ.

ПАНАХИДА відбулася в середу, 18-го липня 2007р. в похоронному заведенні Fletcher-Nasevich при Franklin & Brown, Phladelphia, PA.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 19-го липня 2007р. в церкві св. Отця Николая в 10:00 год. ранку, а опісля на цвинтарі св. Марії на Факс-Чейс, Па.

Опечаленій дружині Марті,
батькам Евгенії та Олександрові Харковим
складаємо наші найглибші співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

У смутку повідомляємо, що 12 липня 2007 р.
відійшов у вічність, проживши 100 років,
наш дорогий БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

КОНСТАНТИН СТЕПОВИЙ

нар. 1 червня 1907 р. на Полтавщині, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 липня 2007 р. в Українській Православній Катедрі у Сілвер Спрінґ, Мд. і в Українській православній церкві св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Похований на Українському цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у смутку:

дочки – АНТОНІНА
– ОЛЬГА
син – ВОЛОДИМИР з дружиною СИНТІЄЮ
внуки – ХРИСТИНА, МАРІЯ, НИКОЛАС і МИХАЙЛО

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 5 липня 2007 р.
на 86-му році відійшла у вічність наша дорога
МАМА І БАБЦЯ

СВ. П.

ОЛЬГА ПОПІЛЬ-ЯЩИШИН

з роду ВІЗНЯК

нар. 21 листопада 1920 р. в с. Тишковичі, Україна.

Покійна була активною в церковній громаді, довголітньою членкинею сестрицтва Покрови Матері Божої, однією із засновниць церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бранзвіку, Н. Дж., та членкинею Союзу Українок Америки. Була фундатором церковних і світських організацій та наукових установ.

ПАНАХИДА була відправлена 6 липня 2007 р. в похоронному заведенні Бойленд, Ню-Бранзвік, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7 липня 2007 р. в Українській католицькій церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бранзвіку, Н. Дж.

Покійна була похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

син – НЕСТОР з дружиною МАРІЄЮ
внучка – СВІТЛЯНА
племінниця – ГАЛИНА з родиною
і чисельні члени родини в США і Україні.

Дякуємо усім за присутність на похоронних відправах, за поміч у час потреби та пожертви на церкви і Служби Божі та інші різні цілі в пам'ять Покійної і за вислови співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями,
що в середу, 11 липня 2007 р. по короткій недузі
відійшла у вічність на 84-му році життя
наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і ТЕТА

СВ. П.

СОФІЯ ІРЕНА КОСТЮК

з дому СТЕФАНОВИЧ

нар. у Львові, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

муж – ВОЛОДИМИР
син – РОМАН
братова – СТЕФАНІЯ КОСТЮК (Україна)
братаниця – ІРИНА СЕРДІЙ з чоловіком АНАТОЛІЄМ (Україна)
– МАРІЯ і ЮРІЙ КАМША з дітьми (Ореґон, США)
ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 13 липня 2007 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ була відправлена в суботу, 14 липня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтар „Calvary" – Queens-Woodside, NY.

Вічна Їй пам'ять!